

Avantprojecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones

Exposició de motius

I. Finalitat i antecedents

L'article 12 de la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada per Nacions Unides el 13 de desembre de 2006 i en vigor a Catalunya des del 3 de maig de 2008, declara que les persones amb discapacitat tenen dret al reconeixement de la seva personalitat jurídica, però també de la seva capacitat jurídica, en igualtat de condicions amb les altres en tots els aspectes de la vida.

Partint de la premissa que tota persona major d'edat té capacitat jurídica per ser titular de drets i obligacions i també per exercir-los, la Convenció obliga a crear i oferir les mesures pertinents per proporcionar a les persones amb discapacitat accés al suport que puguin necessitar per a l'exercici de la seva capacitat jurídica. La finalitat d'aquesta llei és desplegar els principis generals i el règim jurídic dels diferents tipus de suports que ofereix el dret civil de Catalunya.

Des de la recuperació de la competència legislativa, el dret civil de Catalunya ha anat evolucionant pel que fa a la configuració i el règim de les institucions de protecció. La Llei 39/1991, de 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars, fou la primera a tot l'Estat a reconèixer la delació voluntària dels càrrecs tutelars. Posteriorment, la Llei 9/1998, de 15 de juliol, del Codi de família va reforçar els nomenaments tutelars no testamentaris i va dotar de més substantivitat la tutela de persones amb discapacitat, en obligar les que l'exercien a fer tot el que calgués per aconseguir el major grau possible de recuperació de la seva capacitat. No va ser, tanmateix, fins a l'entrada en vigor del Llibre segon del Codi civil de Catalunya que el dret civil català es va fer ressò dels principis recollits a la Recomanació 99 (4), de 23 de febrer de 1999, del Comitè de Ministres del Consell d'Europa. Aquesta recomanació subratllava la necessitat d'assegurar que els règims que implicaven la modificació judicial de la capacitat d'obrar fossin interpretats restrictivament, atenent als principis de subsidiarietat, mínima intervenció i proporcionalitat. També va establir per primer cop que, en l'exercici de càrrecs tutelars, s'havien de respectar els desitjos de la persona, d'acord amb la seva capacitat natural. A més, el Llibre segon va incorporar mesures al marge del procediment de modificació judicial de la capacitat, com ara l'assistència, i va flexibilitzar la resposta jurídica davant la minva progressiva de les facultats cognitives i volitives de la persona, en donar carta de naturalesa al poder en previsió d'una situació de pèrdua de capacitat.

Mitjançant el Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, el dret civil de Catalunya es va ajustar a la supressió de la modificació judicial de la capacitat, que havia establert la Llei estatal 8/2021, de 2 de juny. Això comportà la derogació de la tutela i la curatela de persones majors d'edat, i de la potestat parental prorrogada i rehabilitada, i també la necessitat de revisar totes les mesures judicials acordades fins a l'entrada en vigor de la reforma. Alhora, el Decret llei 19/2021 també va introduir les bases d'un règim català de suports coherent amb la Convenció, a partir de l'assistència que ja regulava el Llibre segon, a la que, com a novetat, s'hi podria arribar tant per la via judicial com mitjançant un acord de suport instrumentat en escriptura pública. La disposició final segona del Decret llei 19/2021 ordenava al Govern que

Doc. original signat per:
Serveis Administració
Electrònica Generalitat de
Catalunya 21/10/2024

Document electrònic garantit amb signatura electrònica. Podeu verificar la seva integritat al web csv.gencat.cat fins al 21/10/2027

Original electrònic / Còpia electrònica autèntica

CODI SEGUR DE VERIFICACIÓ

0ILR5BHLO3NFP0CQO98GR01XYTED80GU

Data creació còpia:
21/10/2024 13:16:44

Pàgina 1 de 63

presentés un projecte de llei sobre suports a l'exercici de la capacitat jurídica, a fi de disposar d'una regulació completa de la matèria.

II. Principis

La Convenció aposta per l'autonomia de la persona amb discapacitat i passa d'un model de substitució de la voluntat a un model de suport en la presa de decisions, mitjançant el qual la persona pugui desplegar les seves habilitats i capacitats i es respectin els seus drets, voluntat i preferències. Aquesta és la diferència bàsica entre els suports oferts a les persones majors d'edat i les institucions de protecció de les persones menors d'edat, ja que aquestes han de respectar la seva personalitat i autonomia però partint de la limitació de llur capacitat i de l'exercici de la representació legal pels titulars de la potestat parental o de la tutela d'acord amb l'interès prevalent de la persona menor d'edat. Per això, aquesta llei no modifica el contingut de la regulació ni tampoc la configuració i naturalesa de les institucions de protecció, que, a més, continuen amb el caràcter familiar que ara tenen, sense perjudici de la possibilitat d'encomanar la tutela ordinària a una persona jurídica –pública o privada– l'objecte de la qual sigui la protecció de persones menors amb necessitats especials.

Els suports per a l'exercici de la capacitat jurídica que regula aquesta llei són els recursos individualitzats i adaptats a la persona major d'edat que hom li ofereix per tal que pugui actuar amb efectes jurídics –tant en l'àmbit personal com patrimonial– quan hi ha barreres estructurals, actitudinals o cognitives que poden impedir-li o fer-li excessivament difícil d'actuar per sí mateixa. Els suports poden consistir en l'ajut a la manifestació de la voluntat, a la presa de decisions i també a la configuració de la voluntat de la persona. Aquests suports no calen, tanmateix, si hi ha mesures d'accessibilitat universal o ajustaments raonables que siguin suficients i adequats. D'altra banda, no són objecte d'aquesta llei, i es regulen per la seva normativa específica, els instruments per facilitar l'accés a l'administració de justícia, l'assistència personal de promoció de l'autonomia personal i d'atenció en les situacions de dependència, i la presa de decisions en l'àmbit de la salut.

Aquesta llei reconeix una pluralitat de tipus de suports. D'acord amb el principi de subsidiarietat, es parteix de la suficiència dels que es despleguen habitualment per les famílies o persones properes en l'entorn comunitari. A més, i per tal d'assegurar l'accés de totes les persones al tràfic jurídic, es regulen els suports prestats per mitjà d'acords i designacions en escriptura pública. La formalització notarial d'aquests suports garanteix la integritat del consentiment de la persona a qui es presta el suport, l'establiment de salvaguardes proporcionades i adequades, i la seguretat del tràfic. Tot plegat, sense perjudici d'activar suports de naturalesa judicial si els existents o disponibles són insuficients o inadequats.

L'exercici dels suports està subjecte en tot cas als mateixos deures generals, que es basen en la confiança posada per la persona o per la llei en les persones que els presten. Aquestes han d'actuar amb lleialtat a la persona i amb respecte a la seva dignitat i autonomia individual, valors i creences, procurant la seva participació i inclusió plena a la societat, l'assegurament del seu benestar, el respecte a la diferència i la no-discriminació i la igualtat d'oportunitats.

Els suports a l'exercici de la capacitat jurídica s'ofereixen a qui els requereix i no es poden imposar contra la voluntat de la persona. Amb tot, quan la voluntat manifestada és fruit de la

influència indeguda o de l'abús de tercers, o resulta d'una condició de salut que provoca la negació d'una situació de risc greu per a la pròpia persona o per als tercers, es pot procedir sense el seu consentiment per a evitar els possibles danys.

III. Estructura i contingut

L'article únic de la llei modifica la rúbrica i la sistemàtica del títol II del Llibre segon del Codi civil de Catalunya, per tal de regular, d'una banda, les institucions de protecció, que corresponen únicament a persones menors d'edat, i, d'altra banda, els suports per a l'exercici de la seva capacitat jurídica, que s'ofereixen a les persones majors d'edat.

El capítol 1, "Institucions de protecció de persones menors d'edat", manté l'estructura, el contingut i la sistemàtica actual del Llibre segon del Codi civil de Catalunya, si bé s'han eliminat les referències a les persones majors d'edat, a la incapacitació i modificació judicial de la capacitat, i s'ha optat per suprimir la regulació específica de la curatela de persones menors emancipades. Atès el seu caràcter residual, s'evita així tot risc de confusió sobre l'objecte i l'abast de la curatela en el dret civil de Catalunya. Els casos en què la curatela podia ser aplicada es reconduïxen a la defensa judicial. Completen aquest capítol les regles generals de protecció de les persones menors desamparades, els principis de les quals es recullen per fer remissió a la normativa especial que les desenvolupa.

El capítol 2, "Mesures de suport a l'exercici de la capacitat jurídica", és completament nou. Aquest capítol s'ha dividit en quatre seccions. La primera, dedicada als principis generals, incorpora a la norma civil catalana els principis de la Convenció sobre igual capacitat jurídica de totes les persones, amb discapacitat o sense. A les altres seccions es regulen els diferents suports que la llei delimita i que ofereix a les persones que els necessitin. El capítol es tanca amb la regulació de les salvaguardes, algunes de les quals són comunes a tots els suports.

En la configuració dels suports –prenent com a model el comportament habitual de les persones en l'àmbit familiar, social i comunitari– es distingeixen els suports no formalitzats i els formals. Mentre que els suports no formalitzats són els que es desenvolupen al marge d'un procediment judicial o notarial establert legalment, els suports formals són els que es constitueixen en una escriptura pública o en una resolució judicial per al present i els que es disposen en un mandat o un poder preventiu per al futur; és a dir, per a quan la persona els necessita.

Una gran part dels suports no requereix la intervenció de cap autoritat, sinó que s'han prestat i es continuaran prestant fora de les vies formals. Per regla general, es presten en l'àmbit familiar o comunitari, tot i que també es donen casos d'entitats socials que desenvolupen aquesta funció quan la persona no té un entorn, o no pot comptar-hi. La llei identifica aquestes pràctiques socials com a suports no formalitzats, allunyant-se de l'expressió "guarda de fet", que pressuposa una subjecció de la persona al seu guardador que resulta incoherent amb l'enfocament dels suports a la Convenció. Pel que fa a l'abast, els suports no formalitzats poden afectar tant l'esfera personal com la patrimonial, i consistir en el fet d'ajudar la persona a comunicar la seva voluntat, aconsellar-la en la presa de decisions amb efectes jurídics, o concloure en el seu nom, d'acord amb els usos socials, tràmits i actes d'administració ordinària. Per a dur a terme altres actes jurídics en nom de la persona, en canvi, cal un poder o que estigui constituïda una assistència notarial, amb els

quals es podria representar la persona en un acte concret o en un conjunt d'actes durant un període de temps. A aquest efecte, per quan sigui necessari, també es legitima les persones que presten suports no formalitzats amb caràcter continuat per a sol·licitar la constitució judicial d'assistència. Com a salvaguarda legal, es preveu que l'autoritat judicial, en qualsevol moment, pot requerir a la persona o persones que presten suports no formalitzats que n'informin i que li retin comptes de la seva actuació.

La secció tercera del capítol 2 conté el desplegament normatiu dels suports preventius. Els suports preventius es poden constituir per contracte de mandat o per atorgament d'un poder preventiu. En ambdós casos, es tracta d'un instrument de suport formal atorgat en escriptura pública pel qual una persona, en previsió de trobar-se en una situació de necessitar suports en qualssevol àmbits de la seva vida, planifica i expressa la seva voluntat, desitjos i preferències i designa la persona o persones, físiques o jurídiques, encarregades de fer-los valer i de tenir cura dels seus afers, i les que han de supervisar la actuació d'aquestes. En el mandat, la prestació del suport és acordada amb la persona mandatària, la qual s'obliga a complir els deures de cura i a gestionar els afers que se li encarreguen i per als quals se li atribueix poder de representació. En el poder, la persona poderdant faculta l'apoderada per a gestionar els seus afers en l'àmbit que s'estableixi, i quan l'apoderada comença a exercir les facultats donades -a sabuda de l'existència del poder- queda també obligada a prestar el suport per al qual va ser atorgat. En ambdós casos el punt de partida és una situació en què la persona que constitueix el suport preventiu gaudeix de la capacitat natural per expressar la voluntat i els seus desitjos.

Els suports preventius es regulen en una doble modalitat, com a suports d'eficàcia immediata o d'eficàcia diferida. Això coincideix amb la pràctica actual en el fet que el mandant o poderdant pot voler que el suport tingui vigència des del mateix instant que es fa el contracte o s'atorga el poder, i que continuï tenint-la en un futur previsible de pèrdua de l'aptitud necessària per conèixer l'abast de l'actuació de l'apoderat, que és la modalitat més habitual; o bé que sigui un instrument de suport que només comença a funcionar quan es donen determinades circumstàncies, una de les quals pot ser la pèrdua sobrevinguda d'aquella aptitud. Per la seva particular naturalesa, es considera necessari que des del moment en què comenci a exercir el suport preventiu, la persona apoderada hagi de complir les salvaguardes establertes en el títol de constitució o en la llei.

La secció quarta del capítol 2 té per objecte l'assistència, que és un tipus de suport formal que es constitueix en escriptura pública o per resolució judicial. Pot abastar tant l'àmbit personal com el patrimonial i tenir per objecte tant prestar el suport per a un afer o una qüestió concreta, ocasional o recurrent, com fer-ho de manera continuada en el temps. Malgrat el nom d'assistència, la institució que regula aquesta llei no té res a veure amb la prestació social denominada "assistència personal" i que es regula per la normativa de dependència.

Es delimiten tres modalitats d'assistència: la d'acompanyament, que és la que es presumeix en defecte de qualificació; la de cooperació, que requereix l'establiment exprés dels àmbits en què la persona assistida ha d'actuar amb la conformitat de la persona assistent; i la representativa, en la qual s'ha d'expressar si comporta una limitació de facultats de la persona assistida i si la persona que presta l'assistència necessita alguna autorització per a determinats actes. Si és judicial l'assistència representativa només es pot conferir amb caràcter permanent per a determinats tipus d'actes o de béns. Cal tenir en compte que una

mateixa assistència pot incloure funcions d'acompanyament, de cooperació o de representació en àmbits diversos. També es regula la designació preventiva, que permet a la persona major d'edat designar en escriptura pública la persona o les persones que hagin de ser nomenades en cas d'una futura constitució judicial d'assistència.

En l'assistència constituïda per acord notarial de suport, cal destacar la previsió de l'atorgament d'una acta prèvia. L'acta prèvia té com a finalitat preservar la intimitat de la persona a fi que en la constitució notarial d'assistència només consti allò que és necessari perquè la persona pugui actuar en el tràfic jurídic, sense al·ludir a la condició personal que va donar lloc a la constitució del suport. Aquesta llei subratlla, així, el paper del fedatari públic com a suport institucional. Es parteix del fet que amb la seva ajuda tècnica es pot aconseguir un instrument que distingeixi clarament els diferents àmbits d'actuació i la modalitat d'assistència que la persona vol i necessita.

Tocant a l'assistència constituïda judicialment, convé remarcar la novetat que suposa el pla d'assistència, que s'ha de presentar quan es demana la constitució d'una assistència judicial. Es configura com un document en què han de constar tots els elements que, d'acord amb les circumstàncies i la voluntat de la persona, s'han de tenir en consideració en el moment de constituir els suports judicials i determinar l'abast de l'assistència. Aquest pla d'assistència no ha de ser un obstacle perquè les persones que requereixen de l'assistència puguin sol·licitar les mesures judicials que necessiten. Però quan l'assistència judicial la promou qualsevol de les altres persones legitimades es considera un instrument que pot ser molt útil per tal de centrar la demanda en les necessitats, els recursos i les capacitats de la persona, i orientar així l'autoritat judicial perquè pugui dissenyar l'assistència a mida, ja que cada persona és diferent.

Finalment, la secció cinquena del Capítol 2 està destinada a les salvaguardes, enteses com totes aquelles mesures adreçades a garantir que els suports es constitueixen i s'exerceixen adequadament, d'acord amb la llei i la voluntat de la persona a qui es presten, amb proporcionalitat i sense abús, conflicte d'interessos o influència indeguda.

La majoria de les salvaguardes que recull aquesta llei es correspon amb els instruments que tradicionalment s'han vinculat a l'exercici dels càrrecs tutelars. N'hi ha, no obstant, que són noves, com ara la revisió periòdica de tots els suports formals, que les persones que presten els suports i, si n'hi ha, les persones que exerceixen la supervisió, tenen el deure de promoure. En qualsevol cas, es reserva a l'autoritat judicial la possibilitat d'acordar en qualsevol moment les mesures que estimi necessàries per a controlar el bon funcionament dels suports si les salvaguardes previstes fossin inadequades o insuficients.

Les regles sobre l'aptitud de la persona que ha de prestar el suport, el nomenament, la renúncia i la remoció també es configuren com a salvaguardes, per bé que la persona pot arribar a excloure l'aplicació de les regles d'aptitud, sempre que la seva voluntat i preferències estiguin lliures d'influències indegudes i la manifestació de la persona no doni com a resultat un conflicte d'interessos. Altres salvaguardes, configurades com a mesures de garantia, són l'establiment de la prestació de caució, la pràctica d'inventari o la necessitat d'autorització judicial prèvia, o que la persona que assisteix en determinats actes hagi de comptar amb altres consentiments, que s'han de determinar sempre expressament.

En principi, pertoca a la mateixa persona o a l'autoritat judicial d'establir les salvaguardes pertinents en cada cas. Tanmateix, es considera necessari que siguin obligatòries la pràctica d'un inventari dels béns, si els suports inclouen la gestió patrimonial general, la conservació de documentació i el subministrament d'informació, i la rendició periòdica i final de comptes, en aquest darrer cas si es tracta d'un suport formal que inclou facultats de gestió patrimonial. Com fins a l'entrada en vigor d'aquesta llei, en principi la rendició periòdica de comptes és anual, però es pot establir que es faci per períodes més llargs, que no ultrapassin els tres anys. Aquesta és una salvaguarda tradicional, d'especial relleu per evitar abusos i detectar possibles irregularitats. També es preveu com a obligatori, en el cas dels mandats i poders preventius i en les assistències notariales de cooperació o de representació, el nomenament de persones que exerceixin la funció de supervisió, amb la finalitat de vetllar pel correcte exercici del suport. Aquesta funció es pot encomanar a una persona o a diverses que actuïn mancomunadament o com a consell de supervisió, les quals tenen els deures i les facultats que hagin fixat la mateixa persona que ha constituït el suport o l'autoritat judicial dins del marc establert per la llei.

El capítol 3, "Mesures transitòries de protecció i suport", recull el règim de la defensa judicial, que comporta el nomenament d'una persona, de caràcter provisional, per intervenir en determinats supòsits relacionats en la norma. Atesa la seva naturalesa, aquesta institució és comuna tant per resoldre qüestions i afers relatius a les persones majors d'edat com per a les persones menors d'edat i les emancipades.

Finalment, el capítol 4, "Protecció patrimonial", es destina a la regulació d'algunes institucions que ja coneix el dret civil de Catalunya. La secció primera conté el règim jurídic dels patrimonis protegits, sense canvis respecte de la regulació vigent, de la qual només s'ha adaptat la terminologia per acomodar-la a la Convenció. La secció segona es dedica al règim dels béns atribuïts per donació o títol successori a persones amb mesures de suport formal, en cas que quedin subjectes a una administració especial ordenada per la persona donant o causant.

IV. Part final de la llei

S'inclouen dues disposicions addicionals, el contingut de les quals és, d'una banda, posar les bases del règim de col·laboració entre l'Administració de justícia i les entitats del Tercer Sector d'Acció Social, per tal que aquestes puguin actuar com a col·laboradores amb l'Administració de justícia, i, d'altra banda, impulsar la difusió dels suports no formalitzats i, amb la participació dels actors implicats, el desenvolupament de bones pràctiques i de criteris que assegurin la inclusió financera de les persones que requereixen aquells suports.

Pel que fa a les disposicions transitòries, n'hi ha cinc, que tenen per objecte la revisió de les assistències constituïdes a l'empara de la regulació anterior al Decret Llei 19/2021, amb la novetat que pot concloure amb l'autorització de la substitució de l'assistència judicial vigent per una assistència notarial; la revisió d'altres mesures judicials, si encara no s'han revisat des de l'entrada en vigor del Decret Llei 19/2021; l'eficàcia de les delacions fetes amb anterioritat per la persona afectada; i, finalment, el règim dels poders preventius i de les substitucions exemplars atorgats abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

Particularment per als poders preventius es considera necessari mantenir el règim que els era aplicable abans de l'entrada en vigor de la llei pel que fa als seus efectes i règim

d'exercici, sense perjudici que l'autoritat judicial i la persona poderdant puguin exigir la rendició periòdica de comptes o adoptar altres mesures de control sempre que ho considerin convenient. Tocant a les substitucions exemplars, mantenen la seva validesa i eficàcia si compleixen els requisits formals i de contingut introduïts per aquesta llei als articles corresponents del Llibre quart del Codi civil de Catalunya.

La disposició derogatòria única deroga el Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat.

Mitjançant les disposicions finals primera, segona, tercera, quarta, cinquena i sisena es modifiquen una sèrie de disposicions dels llibres primer, segon, tercer, quart, cinquè i sisè del Codi civil de Catalunya per tal d'adaptar-les, tant terminològicament com pel que respecta al contingut, al nou règim dels suports a l'exercici de la capacitat. La disposició final setena ordena el canvi de denominació del Registre de nomenaments tutelars no testamentaris, que passa a denominar-se Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica. La disposició final vuitena aclareix que totes les referències que qualsevol normativa vigent faci a la tutela, la curatela, la potestat parental prorrogada o rehabilitada i la guarda de fet per a persones majors d'edat s'ha d'entendre que es fan al nou règim de mesures de suport a les persones amb discapacitat dels capítols 2 i 3 del títol II del Llibre segon del Codi civil de Catalunya. La disposició final novena estableix el deure dels poders públics de promoure la difusió de mecanismes de resolució alternativa de conflictes, com la mediació, entre d'altres, per evitar la incoació de procediments judicials de caràcter contenciós en l'adopció de les mesures de suport a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones amb discapacitat. La disposició final desena estableix el moment d'entrada en vigor d'aquesta llei.

Article únic. Modificació del títol II del llibre segon del Codi Civil de Catalunya
Es modifica el títol II del llibre segon del Codi Civil de Catalunya, que passa a tenir la redacció següent:

Títol II. Les institucions de protecció i de suport a la persona

Capítol I. Institucions de protecció de persones menors d'edat

Secció primera. Disposicions generals

Article 221-1. Funció de les institucions de protecció

1. La protecció de la persona menor d'edat que no està en potestat parental s'exerceix mitjançant la tutela i les altres institucions de protecció establertes legalment.
2. Les institucions de protecció responen a l'interès prevalent de la persona menor d'edat i s'exerceixen d'acord amb la seva personalitat i autonomia.
3. Quan l'exercici de les funcions de protecció es presti des de l'Administració pública, regeix preferentment la legislació específica en matèria d'infància i adolescència.

Article 221-2. Àmbits de protecció

Les funcions de protecció comprenen els àmbits de la cura de la persona menor d'edat, l'administració o defensa dels seus béns i interessos patrimonials i l'exercici dels seus drets.

Article 221-3. Deure d'exercici

1. L'exercici de les funcions de protecció és un deure. Té caràcter personalíssim. Només se n'admet l'excusa en els casos establerts per aquest codi.
2. Les persones titulars de les funcions de protecció només poden atorgar poders especials per a actes concrets o per a diversos actes de la mateixa naturalesa o referits a la mateixa activitat econòmica.

Article 221-4. Caràcter gratuït

L'exercici de les funcions de protecció és gratuït, llevat dels casos en què s'estableixi expressament una remuneració. Tanmateix, hi ha dret al reemborsament de les despeses i a la indemnització per danys per raó d'aquest exercici, a càrrec del patrimoni de la persona menor d'edat.

Article 221-5. Obligació d'escoltar i informar

Les persones titulars de les funcions de protecció, abans de prendre una decisió que afecti l'esfera personal o patrimonial de la persona menor d'edat, l'han d'informar i escoltar d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys.

Article 221-6. Control judicial

1. L'autoritat judicial, d'ofici o a instància del ministeri fiscal o de les persones que exerceixin la tutela, pot acordar, en qualsevol moment, les mesures que estimi necessàries per controlar el bon funcionament de la institució, sens perjudici de les mesures de control previstes pels progenitors de la persona menor d'edat.
2. L'autoritat judicial pot requerir la intervenció d'especialistes, que tenen la consideració d'auxiliars dels tribunals, per al seguiment de l'evolució i de les condicions de vida de la persona menor d'edat i amb relació a mesures de control de la gestió patrimonial.

Secció segona. La tutela

Subsecció primera. Disposicions generals

Article 221-7. Persones que s'han de posar en tutela

Les persones menors d'edat no emancipades que no estiguin en potestat parental s'han de posar en tutela.

Article 221-8. Formes de delació

1. La tutela es defereix per delació voluntària o judicial.
2. En la situació de desemparament, la tutela es defereix de la manera que estableixen les lleis i es regeix per les seves normes especials.

Subsecció segona. Delació voluntària

Article 221-9. Tutela deferida pels titulars de la potestat parental

1. Els titulars de la potestat parental poden ordenar la tutela de llurs fills menors no emancipats i establir normes d'actuació i mesures de control.
2. La delació de la tutela es pot fer mitjançant una escriptura pública, un testament o un codicil, de manera individual o conjunta, amb distribució de competències o sense.

Article 221-10. Concurrencia de nomenaments o d'exclusions

En cas de concurrència de nomenaments o d'exclusions fets per les persones titulars de la potestat parental, es prefereix la voluntat de qui l'ha exercida en darrer lloc, sens perjudici, si s'escau, de l'eficàcia del nomenament del titular de l'administració especial dels béns que hagi fet l'altra persona i que ella mateixa hagi disposat per donació o a títol successori a favor de la persona menor d'edat.

Article 221-11. Substitució

1. En els actes de delació voluntària de càrrecs tutelars, es poden designar una o diverses persones substituïdes.
2. Si es designen substituïdes diverses persones i no s'especifica l'ordre de substitució, es prefereix la designada en el document posterior i, si n'hi ha més d'una, la designada en primer lloc.

Article 221-12. Inscripció

1. Les delacions de les tuteles atorgades en escriptura pública s'han d'inscriure al Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica.
2. La notaria en què s'autoritzi l'escriptura ho ha de comunicar d'ofici al Registre a què fa referència l'apartat 1, d'acord amb la seva normativa específica.

Article 221-13. Nomenament

1. Si es constitueix la tutela, l'autoritat judicial ha de nomenar les persones designades per les persones titulars de la potestat parental.
2. No obstant el que estableix l'apartat 1, ateses les circumstàncies del cas i a instància del ministeri fiscal o d'alguna de les persones cridades per la llei a exercir la tutela d'acord amb l'article 221-14, l'autoritat judicial pot prescindir d'aquella designació si s'ha produït una modificació sobrevinguda de les causes explicitades o que presumiblement es van tenir en compte en les formes de delació.

Subsecció tercera. Delació judicial

Article 221-14. Ordre de la delació

1. La designació correspon a l'autoritat judicial si no hi ha cap persona designada per un acte de delació voluntària, si no escau el seu nomenament o si s'excusa o cessa per qualsevol causa.
2. En el cas a què fa referència l'apartat 1, l'autoritat judicial prefereix per a la tutela:
 - a) Els ascendents de la persona menor d'edat.
 - b) En cas de mort del progenitor de la persona menor d'edat, el cònjuge o el convivent en parella estable del progenitor, si conviu amb la persona que s'ha de posar en tutela.
 - c) Els germans de la persona menor d'edat.
3. No obstant el que estableix l'apartat 2, si ho estima més convenient per als interessos de la persona menor d'edat, l'autoritat judicial, per mitjà d'una resolució motivada, pot alterar l'ordre establert o elegir la persona que ha actuat com a guardadora de fet, les que es presentin voluntàriament o una altra persona.
4. Si hi ha diverses persones que volen assumir la tutela, l'autoritat judicial, amb la finalitat que assoleixin un acord, les pot derivar a una sessió prèvia sobre mediació, de caràcter obligatori, perquè coneguin el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació. Si així ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, la sessió prèvia pot continuar, en el mateix moment o en un de posterior, amb una exploració del conflicte que les afecta.

Les parts poden participar en la sessió prèvia assistides per llurs advocats. Aquesta assistència és necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte pels principis de la mediació i per la igualtat entre les parts.

5. Si no hi ha cap persona física que pugui assumir la tutela, o si ho estima més convenient per als interessos de la persona menor d'edat, l'autoritat judicial, per mitjà d'una resolució motivada, pot designar persones jurídiques, públiques o privades, sense ànim de lucre, que la puguin assumir satisfactòriament.

Article 221-15. Tutela de germans

La tutela delada judicialment ha de recaure en una mateixa persona quan les persones menors d'edat siguin germanes, llevat que les circumstàncies justifiquin una resolució diferent.

Article 221-16. Separació de l'administració patrimonial

1. En constituir la tutela, l'autoritat judicial pot separar la tutela de la persona de l'administració dels béns, designar les persones que han d'exercir ambdós càrrecs i fixar-ne l'àmbit de competència.

2. Si el patrimoni assoleix una importància considerable o si es produeix una altra causa que ho faci necessari, l'autoritat judicial, d'ofici o a sol·licitud de qui sigui titular de la tutela, del ministeri fiscal o de la persona menor d'edat, pot establir una administració patrimonial i nomenar la persona administradora.

Article 221-17. Remuneració

1. Les persones titulars de la potestat parental, en l'acte de delació voluntària de la tutela, o l'autoritat judicial, en la resolució d'aprovació de l'inventari, si escau, poden fixar una remuneració per a la persona nomenada tutora i, si escau, per a l'administradora patrimonial, sempre que el patrimoni de la persona menor d'edat ho permeti.

2. L'autoritat judicial pot modificar la quantia de la remuneració si és excessiva o insuficient, ateses les circumstàncies de la tutela, o si varia substancialment el patrimoni de la persona menor d'edat.

Subsecció quarta. Constitució i exercici de la tutela

Article 221-18. Persones obligades a promoure la constitució de la tutela

1. Les persones a què fa referència l'article 221-14 i les persones o institucions que tinguin en llur guarda una persona menor d'edat estan obligades a promoure la constitució de la tutela i responen dels danys i perjudicis que li causin si no la promouen.

2. L'entitat pública competent en matèria de protecció ha d'instar la constitució de la tutela de les persones menors d'edat desamparades que tingui a càrrec, si hi ha persones que la puguin assumir en el seu interès.

3. El ministeri fiscal ha de demanar la constitució de la tutela i l'autoritat judicial l'ha de disposar d'ofici si s'assabenten que hi ha alguna persona que s'ha de posar en tutela en l'àmbit de llur jurisdicció.

4. Tota persona que conegui la circumstància a què fa referència l'apartat 3 l'ha de comunicar a l'autoritat judicial o al ministeri fiscal.

Article 221-19. Aptitud per a exercir càrrecs tutelars

Poden ser titulars de la tutela o de l'administració patrimonial les persones físiques majors d'edat que no incorrin en cap de les causes d'ineptitud següents:

- Estar privades o suspeses de l'exercici de la potestat parental o de la guarda per resolució administrativa o judicial ferma, o haver-ho estat durant cinc anys.
- Haver estat remogudes d'una tutela per una causa que els fos imputable.
- Estar complint una pena privativa de llibertat.
- Estar en situació declarada de concurs i no haver estat rehabilitades, llevat que la tutela no inclogui l'administració dels béns.
- Haver estat condemnades per qualsevol delicte que faci suposar fonamentadament que no exercirien la tutela d'una manera correcta.
- Observar una conducta que pugui perjudicar la formació de la persona menor d'edat.
- Estar en situació d'impossibilitat de fet per exercir el càrrec.
- Tenir enemistat amb la persona menor d'edat, o tenir-hi o haver-hi tingut plets o conflictes d'interessos.
- No tenir mitjans de vida coneguts.

Article 221-20. Tutela per persones jurídiques

- Poden ser titulars de la tutela les persones jurídiques sense ànim de lucre que es dediquin a la protecció de persones menors d'edat i que compleixin els requisits que estableix la llei.
- Les persones jurídiques han de notificar a l'entitat pública competent el nomenament i el cessament com a tutores en el termini de quinze dies des que hagin tingut lloc.
- Les persones jurídiques han d'assignar una o més persones físiques professionals perquè es responsabilitzin del benestar de la persona menor d'edat. Aquestes persones no poden incorrer en cap de les situacions d'ineptitud que estableix l'article 221-19.

Article 221-21. Exclusió per conflicte d'interessos

- No poden ser titulars de la tutela ni de l'administració patrimonial, ni executores materials de les funcions tutelars, les persones físiques o jurídiques de naturalesa privada que estiguin en una situació de conflicte d'interessos amb la persona menor d'edat. En particular, no ho poden ser les que, en virtut d'una relació contractual, prestin serveis assistencials, residencials o de naturalesa anàloga a la persona menor d'edat.
- No obstant el que estableix l'apartat 1, davant circumstàncies excepcionals, per necessitats de la persona menor d'edat, l'autoritat judicial pot autoritzar les entitats tutelars a prestar serveis assistencials i residencials.

Article 221-22. Excuses per a no exercir càrrecs tutelars

- Es poden al·legar com a excuses per a no exercir càrrecs tutelars l'edat, la malaltia, la manca de relació amb la persona menor d'edat, les derivades de les característiques de l'ocupació professional de la persona designada o qualsevol altra que faci l'exercici de la tutela especialment feixuc o que el pugui afectar.
- Les persones jurídiques es poden excusar d'exercir càrrecs tutelars si no tenen els mitjans humans i materials suficients per exercir-los adequadament o si les condicions de la persona menor d'edat que s'ha de posar en tutela no s'adeqüen a les finalitats per a les quals han estat creades.

Article 221-23. Al·legació i acceptació de l'excusa

- L'excusa s'ha d'al·legar en el termini de quinze dies a partir de la notificació del nomenament. Si l'excusa sobrevé posteriorment, s'ha d'al·legar amb la màxima diligència possible.

2. La persona que s'excusa després d'haver acceptat el càrrec l'ha d'exercir fins que l'autoritat judicial accepti l'excusa.
3. L'autoritat judicial, simultàniament a l'acceptació de l'excusa, ha de nomenar una altra persona per exercir el càrrec.
4. L'acceptació de l'excusa comporta la pèrdua del que s'hagi donat o llegat en consideració al nomenament. Si l'excusa es produeix d'una manera sobrevinguda, l'autoritat judicial en pot acordar la pèrdua total o parcial, ateses les circumstàncies del cas.

Article 221-24. Caució

Abans de donar possessió d'un càrrec tutelar, l'autoritat judicial pot exigir caució a la persona designada per exercir-lo. En qualsevol moment i per una causa justa, la pot deixar sense efecte o modificar.

Article 221-25. Inventari

1. Qui exerceixi el càrrec tutelar i, si n'hi ha, el càrrec d'administració patrimonial ha de fer inventari del patrimoni de la persona menor d'edat, en el termini de dos mesos a partir de la presa de possessió del càrrec. El lletrat de l'Administració de justícia pot prorrogar aquest termini per causa justa fins a un màxim de dos mesos més.
2. L'inventari s'ha de formalitzar judicialment o notarial. En aquest segon cas, se n'ha de dipositar una còpia en el jutjat que ha constituït la tutela.
3. El ministeri fiscal i la persona menor d'edat, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys, han d'ésser convocats per a la formalització de l'inventari.
4. Qui exerceixi el càrrec tutelar i, si n'hi ha, el càrrec d'administració patrimonial ha de facilitar l'accés a l'inventari a la persona menor d'edat, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys.

Article 221-26. Contingut de l'inventari

1. L'inventari ha de descriure amb detall els béns, els crèdits, les càrregues i els deutes que integren el patrimoni objecte de la tutela, incloent-hi, si escau, els béns l'administració dels quals hagi estat encomanada a una administració especial. Si la tutela o l'administració comprèn alguna empresa mercantil, s'hi ha d'incorporar també l'inventari i els darrers comptes anuals d'aquesta.
2. S'han de remoure del càrrec les persones que exerceixen la tutela i, si escau, l'administració patrimonial si no inclouen a l'inventari els crèdits que la persona menor d'edat tingui contra elles. Si l'omissió fa referència a un crèdit a favor seu, s'entén que hi renuncien.

Article 221-27. Dipòsit de valors i objectes preciosos

Qui exerceix el càrrec tutelar o, si escau, qui administra el patrimoni ha de dipositar o tenir en un lloc segur els valors, les joies, les obres d'art i els altres objectes preciosos de la persona menor d'edat tutelada, i ho ha de comunicar al jutjat.

Article 221-28. Despeses

Les despeses originades per la realització de l'inventari, la prestació de caució i les mesures de control que estableix l'article 221-6 són a càrrec del patrimoni de la persona menor d'edat.

Article 221-29. Nombre de titulars

La tutela l'exerceix una sola persona, excepte en els casos següents:

- a) Si les persones titulars de la potestat parental han designat dues persones per exercir el càrrec.
- b) Si la tutela correspon a una persona casada o que conviu en parella estable i es creu convenient que el cònjuge o l'altre membre de la parella també l'exerceixin.

Article 221-30. Tutela conjunta

En els casos en què hi hagi dues persones nomenades en el càrrec tutelar, la tutela s'ha d'exercir de la manera que s'estableixi en constituir-la. Si no s'estableix, ambdues han d'actuar conjuntament, però qualsevol d'elles pot fer els actes que, d'acord amb les circumstàncies, es pot considerar normal que siguin fets per una i també els actes de necessitat urgent.

Article 221-31. Distribució de funcions

Si hi ha una administració patrimonial, qui exerceix la tutela només s'ocupa de l'àmbit personal. Les decisions que concerneixin tant l'àmbit personal com el patrimonial s'han de prendre conjuntament.

Article 221-32. Desacords

Els desacords entre les persones que exerceixen la tutela o entre qui sigui titular de la tutela i qui ho sigui de l'administració patrimonial, si han d'actuar conjuntament, es poden gestionar en un procediment de mediació o mitjançant altres mecanismes de resolució dialogada de les controvèrsies. Si no hi ha acord, s'han de resoldre judicialment; en ambdós casos, sense recurs ulterior i amb l'audiència prèvia de les persones afectades i de la persona menor d'edat, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys.

Article 221-33. Conflicte d'interessos

En el cas de conflicte d'interessos amb la persona menor d'edat, si hi ha dues persones titulars de la tutela o una titular de la tutela i l'altra de l'administració patrimonial, la persona afectada és substituïda per l'altra. Si només n'hi ha una o el conflicte també hi és amb relació a la persona que l'hauria de substituir, el lletrat de l'Administració de justícia ha de nomenar una defensa judicial.

Article 221-34. Cessament

1. Si hi ha dues persones titulars de la tutela o una que exerceix la tutela i una altra que exerceix l'administració patrimonial i, per qualsevol causa, una d'elles cessa, l'altra ha de continuar exercint la tutela o l'administració, excepte que s'hagi exclòs expressament, i ho ha de comunicar a l'autoritat judicial perquè designi una persona que la substitueixi.
2. Les persones obligades a demanar la constitució de la tutela han de comunicar a l'autoritat judicial el cessament de les persones titulars de la tutela o de l'administració patrimonial. També pot comunicar-ho la persona posada en tutela, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys.

Article 221-35. Comptes anuals

1. Les persones titulars de la tutela o de l'administració patrimonial han de retre anualment els comptes de la tutela dins els sis primers mesos de l'exercici següent. No obstant això, si el patrimoni de la persona menor d'edat és reduït, l'autoritat judicial, després de la primera rendició de comptes anuals, pot disposar, amb l'audiència prèvia de la persona menor d'edat d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys, que les

rendicions de comptes següents es facin per períodes més llargs, sempre que no ultrapassin els tres anys.

2. La rendició de comptes a què fa referència l'apartat 1 s'ha de fer davant l'autoritat judicial que va constituir la tutela, amb la intervenció del ministeri fiscal.

3. La rendició anual de comptes consisteix en un estat detallat d'ingressos i de despeses, un inventari de l'actiu i el passiu del patrimoni a la fi de l'exercici i el detall dels canvis amb relació a l'inventari de l'any anterior, acompanyat dels justificants corresponents.

4. Si el volum d'ingressos bruts de la persona menor d'edat supera els 100.000 euros anuals, o si percep rendes de pensions, o altres rendiments periòdics superiors, en conjunt, als 7.500 euros mensuals, l'autoritat judicial pot demanar a les persones que exerceixen la tutela o l'administració patrimonial que encarreguin una auditoria independent que, si escau, doni el vistiplau als comptes anuals. Aquesta auditoria ha de detallar els canvis amb relació a l'inventari de l'any anterior i s'ha d'acompanyar amb els justificants corresponents.

5. Els comptes han de quedar dipositats al jutjat en què es va constituir la tutela.

Article 221-36. Causes de remoció

1. Les persones que exerceixen la tutela o l'administració patrimonial han d'ésser remogudes del càrrec si els sobrevé una causa d'ineptitud, si incompleixen els deures inherents al càrrec o si actuen amb negligència en l'exercici d'aquest. També pot ésser remoguda del càrrec la persona que exerceix la tutela si hi ha problemes de convivència greus i continuats amb la persona menor d'edat.

2. L'autoritat judicial pot ordenar la remoció d'ofici o a sol·licitud del ministeri fiscal, de la persona posada en tutela, de qui l'exerceix o de la persona administradora, aquestes darreres, l'una amb relació a l'altra, o de les persones obligades a demanar la constitució de la tutela.

3. Abans de resoldre sobre la remoció, l'autoritat judicial ha d'escoltar la persona afectada, les persones que poden instar la remoció i la persona menor d'edat, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys.

Article 221-37. Nomenament de nou càrrec tutelar

1. La resolució que ordena la remoció ha de contenir el nomenament de la persona que ha d'ocupar el càrrec en substitució de la que ha estat remoguda. Mentre no recaigui aquesta resolució, s'ha de designar una defensa judicial.

2. L'autoritat judicial, ateses les circumstàncies del cas, pot acordar que la persona remoguda perdi, totalment o parcial, allò que hom li hagi deixat en consideració al nomenament.

Subsecció cinquena. Contingut de la tutela

Article 221-38. Deure de cura i de procurar aliments

1. Qui exerceix la tutela ha de tenir cura de la persona menor d'edat i li ha de procurar aliments si els seus recursos econòmics no són suficients.

2. L'administració patrimonial, si n'hi ha, ha de facilitar a qui exerceix la tutela els recursos perquè pugui complir adequadament les seves obligacions. En cas de desacord sobre aquesta qüestió, l'autoritat judicial ha de resoldre d'acord amb el que estableix l'article 221-32.

Article 221-39. Relacions personals

1. Qui exerceix la tutela ha de tractar la persona menor d'edat amb consideració, i ambdues s'han de respectar mútuament.
2. La persona menor d'edat ha d'obeir qui exerceix la tutela, que, amb finalitat educativa, la pot corregir d'una manera proporcionada, raonable i moderada, amb ple respecte a la seva dignitat. En cap cas es poden imposar sancions humiliants ni que atemptin contra els seus drets.
3. Qui exerceix la tutela ha de vetllar perquè la presència de la persona menor d'edat en els entorns digitals sigui apropiada a la seva edat i personalitat, a fi de protegir-la dels riscos que se'n puguin derivar. Les persones tutores també poden promoure les mesures adequades i oportunes davant de qui presti serveis digitals i, entre d'altres, instar-lo a suspendre provisionalment l'accés de la persona menor d'edat a llurs comptes actius, sempre que hi hagi un risc clar, immediat i greu per a llur salut física o mental, havent-lo escoltat prèviament. L'escrit adreçat a qui presti serveis digitals ha d'anar acompanyat de l'informe del facultatiu en què es constati l'existència d'aquest risc. La suspensió de l'accés resta sense efectes en el termini de tres mesos a comptar del moment en què s'hagi adoptat, llevat que sigui ratificada per l'autoritat judicial.
4. Qui exerceix la tutela pot sol·licitar l'auxili dels poders públics als efectes que estableixen els apartats 2 i 3.

Article 221-40. Deure d'educació

1. Qui exerceix la tutela té el deure d'educar la persona menor d'edat i de proporcionar-li una formació integral.
2. Per adoptar decisions relatives a l'educació, cal l'autorització judicial si la persona menor d'edat té més de dotze anys i manifesta voluntat contrària.
3. Per internar la persona menor d'edat en un centre o en una institució d'educació especial, cal l'autorització judicial.

Article 221-41. Lloc de residència i domicili

1. Qui exerceix la tutela pot establir el lloc de residència de la persona menor d'edat i hi ha de conviure. L'autoritat judicial, si hi ha un motiu suficient, després d'escoltar la persona menor d'edat, pot autoritzar que resideixi en un lloc diferent.
2. Si qui exerceix la tutela és una persona jurídica, ha de comunicar a l'autoritat judicial el lloc de residència de la persona menor d'edat i els canvis de residència posteriors.
3. El domicili de la persona menor d'edat és el de qui n'exerceix la tutela. Si hi ha més d'una persona que exerceix aquest càrrec i tenen domicilis diferents, el domicili de la persona menor d'edat és el d'aquella persona amb qui convisqui, llevat que en la constitució de la tutela o per resolució judicial posterior s'hagi establert una altra cosa.

Article 221-42. Administració dels béns

1. En l'exercici de les funcions respectives, la persona titular de la tutela i la titular de l'administració patrimonial han d'actuar amb la diligència d'una bona administració i responen dels danys causats per llur actuació.
2. L'acció per reclamar la responsabilitat a què fa referència l'apartat 1 prescriu al cap de tres anys de la rendició final de comptes.
3. Els fruits dels béns administrats pertanyen a la persona menor d'edat. També li pertanyen els béns que adquireixi amb la seva activitat.

Article 221-43. Béns subjectes a administració especial

1. Estan subjectes a administració especial els béns que la persona menor d'edat adquireix per donació o títol successori si qui ha fet l'atribució patrimonial ho ha ordenat i ha nomenat la persona que ha d'exercir-la.
2. El nomenament d'una persona per a l'administració especial no és eficaç mentre no s'hagi acceptat la donació o el títol successori.
3. Són aplicables als titulars de l'administració especial les normes relatives a la tutela pel que fa a l'aptitud, l'excusa i la remoció, i també pel que fa a l'administració i la disposició dels béns afectats i a la responsabilitat de les persones que actuen com a administradores patrimonials, si qui ha fet l'atribució patrimonial no ha establert unes altres normes.

Article 221-44. Administració per la persona menor d'edat

La persona menor d'edat que adquireix béns amb la seva activitat té, a partir dels setze anys, la facultat d'administrar-los, amb el suport de la persona que exerceix la tutela, en els supòsits a què fa referència l'article 221-45.

Article 221-45. Actes que requereixen autorització judicial

1. Les persones que exerceixen la tutela i l'administració patrimonial necessiten autorització judicial per als actes següents:

- a) Alienar béns immobles, establiments mercantils, drets de propietat intel·lectual i industrial o altres béns de valor extraordinari, i també gravar-los o subrogar-se en un gravamen preexistent, llevat que el gravamen o la subrogació es faci per finançar l'adquisició del bé.
 - b) Alienar drets reals sobre els béns a què fa referència la lletra a o renunciar-hi, amb l'excepció de les redempcions de censos.
 - c) Alienar o gravar valors, accions o participacions socials. No cal l'autorització, però, per alienar, almenys pel preu de cotització, les accions cotitzades en borsa ni per alienar els drets de subscripció preferent.
 - d) Renunciar a crèdits.
 - e) Renunciar a donacions, herències o llegats; acceptar llegats i donacions modals o oneroses.
 - f) Donar i prendre diners en préstec o a crèdit, llevat que aquest es constitueixi per finançar l'adquisició d'un bé.
 - g) Atorgar arrendaments sobre béns immobles per un termini superior a quinze anys.
 - h) Avalar, prestar fiança o constituir drets de garantia d'obligacions alienes.
 - i) Formar part de societats que no limitin la responsabilitat, i també constituir, dissoldre, fusionar o escindir aquestes societats.
 - j) Renunciar, assentir a la demanda, desistir o transigir en qüestions relacionades amb els béns o els drets a què fa referència aquest apartat.
 - k) Cedir a terceres persones els crèdits que la persona menor d'edat tingui contra qui n'exerceix la tutela o adquirir a títol onerós els crèdits de terceres persones contra la persona menor d'edat.
 - l) Demanar als prestadors de serveis digitals la cancel·lació de comptes digitals, sens perjudici de la facultat d'instar-ne la suspensió provisional en els termes de l'article 221-39.3.
2. No cal l'autorització judicial amb relació als béns adquirits per donació o a títol successori si qui ha fet l'atribució patrimonial l'ha exclosa expressament.
3. Les qüestions relacionades amb els béns o els drets a què fa referència l'apartat 1 no es poden sotmetre a arbitratge.

Article 221-46. Autorització judicial

1. L'autorització judicial es concedeix en interès de la persona menor d'edat en cas d'utilitat o necessitat justificades degudament, amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal.
2. L'autorització no es pot concedir de manera general. Això no obstant, es pot atorgar amb aquest caràcter per a una pluralitat d'actes de la mateixa naturalesa o referits a la mateixa activitat econòmica, encara que siguin futurs. En tots els supòsits s'han d'especificar les circumstàncies i característiques fonamentals d'aquests actes.
3. L'autoritat judicial, si la repercussió econòmica de l'acte de disposició o gravamen que s'ha d'autoritzar supera els 50.000 euros, pot demanar a qui exerceix la tutela un informe tècnic elaborat per una persona professional de l'àmbit econòmic que correspongui, segons la naturalesa de l'acte. Tenen la consideració d'independents les persones imparcials escollides pels col·legis professionals de llistes o censos predeterminats.

Article 221-47. Denegació de la renúncia d'adquisicions gratuïtes
La denegació de l'autorització judicial per a les renúncies a què fa referència l'article 221-45.1.e comporta l'acceptació de la transmissió.

Article 221-48. Actes fets sense autorització judicial
Els actes fets per qui exerceix la tutela o l'administració patrimonial o especial sense l'autorització judicial, quan sigui necessària, són anul·lables a instància de la nova persona nomenada o, si no n'hi ha, de les persones legalment obligades a constituir la tutela i de la persona menor d'edat; en aquest darrer cas, en el termini de quatre anys a partir del moment en què surti de la tutela. També els poden impugnar aquelles persones que succeeixin a títol hereditari la persona en tutela, en el termini de quatre anys a partir de la mort d'aquesta, o en el temps que resti per completar-lo si ha començat a córrer abans.

Article 221-49. Representació legal
1. La persona nomenada tutora o administradora patrimonial, en l'àmbit de les competències respectives, és la representant legal de la persona tutelada.
2. S'exceptuen de la representació legal els actes següents:
a) Els relatius als drets de la personalitat, llevat que les lleis que els regulen estableixin una altra cosa.
b) Els que pugui fer la persona menor d'edat d'acord amb la seva capacitat natural i els relatius a béns o serveis propis de la seva edat, d'acord amb els usos socials.
c) Aquells en els quals hi hagi un conflicte d'interessos amb la persona menor d'edat.
d) Els relatius als béns exclosos de l'administració de la tutela o, si escau, de l'administració patrimonial, d'acord amb els articles 221-43 i 221-44.

Subsecció sisena. Extinció

Article 221-50. Causes d'extinció
1. La tutela s'extingeix per les causes següents:
a) La majoria d'edat o l'emancipació de la persona tutelada.
b) L'adopció de la persona menor d'edat.
c) La mort o la declaració de mort o d'absència de la persona menor d'edat.
2. En cas d'extinció de la tutela, la persona menor d'edat, qui n'exerceix la tutela o qui n'exerceix l'administració patrimonial, si escau, han de comunicar el fet que l'ha causada al jutjat on es va constituir. També ho pot fer qualsevol altra persona interessada.

Article 221-51. Rendició final de comptes

1. En acabar la tutela, qui l'ha exercida o, si escau, aquesta i qui ha exercit l'administració patrimonial han de retre comptes finals de la tutela a l'autoritat judicial en el termini de sis mesos a partir de l'extinció, prorrogables judicialment, per una causa justa, per un altre període de tres mesos com a màxim. L'obligació es transmet a les persones que succeeixin a títol hereditari, si la persona obligada mor abans de la rendició de comptes; en aquest cas, el termini se suspèn entre la defunció i l'acceptació de l'herència.
2. La persona menor d'edat o, si escau, qui en tingui la representació legal o la succeeixi a títol hereditari, pot reclamar la rendició de comptes durant tres anys a partir del venciment del termini que estableix l'apartat 1. El còmput de la prescripció de l'acció no s'inicia fins al moment en què hagi cessat la convivència.
3. Les despeses necessàries de la rendició de comptes són a càrrec del patrimoni de la persona menor d'edat.

Article 221-52. Rendició de comptes per cessament en el càrrec

1. Si abans de l'extinció de la tutela es produeix el cessament de qui l'exerceix o, si escau, de qui ha administrat el patrimoni, aquestes persones han de retre comptes de llur gestió a l'autoritat judicial que va constituir la tutela, en el termini que estableix l'article 221-51, comptador des del cessament.
2. Si el cessament és per mort, correspon a qui els succeeixin a títol hereditari fer la rendició de comptes i el termini es compta des de l'acceptació de l'herència.

Article 221-53. Aprovació dels comptes

1. L'autoritat judicial ha d'aprovar els comptes o denegar-ne l'aprovació, tant si són finals com per raó de cessament, amb la intervenció del ministeri fiscal i l'audiència, segons que correspongui, de la persona menor d'edat, de qui n'exerceix la tutela o de qui n'administra el patrimoni. Amb aquesta finalitat, pot practicar les diligències que estimi pertinents.
2. L'aprovació dels comptes no impedeix l'exercici de les accions que corresponguin recíprocament a les persones a què fa referència l'apartat 1 per raó de la tutela.

Article 221-54. Meritació d'interès

1. Les quantitats acreditades en virtut de la rendició de comptes tutelar meriten l'interès legal.
2. Si el ròssec resultant és a favor de les persones que van ocupar els càrrecs tutelars, l'interès es merita des del moment en què es requereix de pagament la persona menor d'edat, un cop aprovats els comptes i lliurat el patrimoni. Si és en contra d'aquelles, l'interès es merita des del moment en què s'aproven els comptes.

Article 221-55. Desaprovació dels comptes

Si es denega l'aprovació dels comptes, l'autoritat judicial ho ha de comunicar al ministeri fiscal perquè insti, si escau, les accions oportunes, inclosa la de responsabilitat, i pot demanar garanties per a la protecció de l'interès de la persona menor d'edat a les persones que van exercir el càrrec de la tutela o l'administració patrimonial, o a qui els succeeixin a títol hereditari.

Subsecció setena. El consell de tutela**Article 221-56. Consell de tutela**

En les tuteles deferides per les persones titulars de la potestat parental, d'acord amb el que estableix l'article 221-9, la supervisió de l'exercici de la tutela es pot encomanar a un consell de tutela, que s'ha de constituir i actuar d'acord amb les regles següents:

- a) El consell de tutela ha d'estar compost per un mínim de tres membres, als quals s'han d'aplicar les normes sobre l'aptitud per a exercir càrrecs tutelars, l'excusa per a no exercir-los i la remoció de la tutela. El nomenament dels membres del consell correspon a l'autoritat judicial en l'acte de constitució de la tutela.
- b) El consell de tutela ha d'actuar d'acord amb les normes que estableix l'acte de delació o, si no n'estableix, d'acord amb les que aprovi el mateix consell per al seu funcionament. Així mateix, el consell ha de vetllar pel bon desenvolupament de la tutela i, a aquest efecte, els seus membres han de mantenir una relació regular amb la persona o persones que exerceixen la tutela. El consell s'ha de reunir com a mínim una vegada l'any per ser informat sobre la situació de la persona menor d'edat i perquè li siguin retuts els comptes anuals de la tutela.
- c) Es poden atribuir al consell, si ho estableix l'acte de delació de la tutela, la funció de resoldre conflictes entre les persones que exerceixen la tutela i la d'autoritzar els actes a què fa referència l'article 221-45.

Secció tercera. La guarda de fet

Article 221-57. La guarda de fet

Hi ha guarda de fet en les situacions en què una persona física o jurídica té cura d'una persona menor d'edat, mentre no està en potestat parental o tutela, o quan les persones titulars d'aquestes funcions no les exerceixen.

Article 221-58. Obligació de comunicar la guarda

Qui ha acollit transitòriament una persona menor d'edat que ha estat desemparada per les persones que tenen l'obligació de tenir-ne cura ho ha de comunicar a l'entitat pública competent en matèria de protecció de menors o a l'autoritat judicial en el termini de setanta-dues hores des de l'inici de la guarda.

Article 221-59. Funcions de la persona que exerceix la guarda de fet

1. El guardador de fet ha de tenir cura de la persona menor d'edat i ha d'actuar sempre en benefici d'aquesta. Si n'assumeix la gestió patrimonial, s'ha de limitar a fer actes d'administració ordinària.
2. L'autoritat judicial pot conferir al guardador de fet de persones en potestat parental o en tutela, si ho sol·licita, les funcions tutelars, sempre que hi concorrin circumstàncies que ho facin aconsellable. Les funcions tutelars s'atribueixen en un procediment de jurisdicció voluntària, amb l'audiència de les persones que siguin titulars de la potestat o tutela, si és possible. Aquesta atribució comporta la suspensió de la potestat parental o tutela.

Article 221-60. Indemnització

El guardador de fet té dret al reemborsament de les despeses i a la indemnització per danys per raó de la guarda, a càrrec dels béns de la persona menor d'edat.

Article 221-61. Extinció

1. La guarda de fet s'extingeix per desaparició de les causes que la van motivar, per la declaració de desemparament, pel nomenament d'una defensa judicial o per la constitució del règim de protecció pertinent.

2. Si ho justifica la durada de la guarda, en acabar, l'autoritat judicial pot disposar que el guardador li retí comptes de la seva gestió.

Secció quarta. La protecció de les persones menors d'edat desemparades

Article 221-62. Concepte de desemparament

1. Es consideren desemparades les persones menors d'edat que estan en una situació de fet en la qual els manquen els elements bàsics per al desenvolupament integral de llur personalitat, o que estan sotmeses a maltractaments físics o psíquics o abusos sexuals, sempre que per a llur protecció efectiva calgui aplicar una mesura que impliqui la separació del seu nucli familiar.

2. L'entitat pública competent ha d'adoptar les mesures necessàries per assolir la protecció efectiva de les persones menors d'edat desemparades, d'acord amb el que estableixen aquest codi i la legislació sobre la infància i l'adolescència.

Article 221-63. Declaració de desemparament

La declaració de desemparament es regeix pel que estableixen aquest codi i la legislació sobre la infància i l'adolescència en allò que fa referència als indicadors de desemparament, el procediment, el règim d'impugnació i la revisió per canvi de circumstàncies.

Article 221-64. Efectes de la declaració de desemparament

1. La declaració de desemparament comporta que l'entitat pública competent assumeixi de manera immediata les funcions tutelars sobre la persona menor d'edat, mentre no es constitueixi la tutela per les regles ordinàries o mentre no sigui adoptada o reintegrada a qui en tingui la potestat o la tutela, o mentre no s'emancipi o arribi a la majoria d'edat. Aquestes funcions comprenen les mateixes facultats que la tutela ordinària, i s'hi aplica el que estableix la secció segona d'aquest capítol, llevat d'allò que s'oposi a la regulació específica de la present secció o al règim propi de l'entitat pública, d'acord amb la legislació sobre la infància i l'adolescència.

2. L'assumpció de les funcions tutelars implica la suspensió de la potestat parental o de la tutela ordinària durant el temps d'aplicació de la mesura.

3. L'entitat pública competent pot demanar, si escau, la privació de la potestat parental o la remoció de la tutela i exercir les accions penals corresponents.

4. La suspensió o la privació de la potestat parental no afecten l'obligació dels progenitors o d'altres parents de fer tot el que calgui per assistir les persones menors d'edat ni la de prestar-los aliments en el sentit més ampli.

Article 221-65. Dades biogenètiques

L'entitat pública competent, mentre exerceix les funcions tutelars sobre la persona menor d'edat desemparada, pot sol·licitar les dades biogenètiques dels progenitors, en interès de la seva salut.

Article 221-66. Canvi de circumstàncies

Només si s'ha produït un canvi substancial en les circumstàncies que van motivar la declaració de desemparament, els progenitors o els titulars de la tutela que no hagin estat privats de la potestat parental o remoguts de la tutela poden sol·licitar a l'entitat pública competent, dins el termini i amb els requisits i el procediment que estableix la legislació sobre la infància i l'adolescència, que deixi sense efecte aquesta declaració.

Article 221-67. Guarda per l'entitat pública

1. L'entitat pública competent assumeix la guarda de les persones menors d'edat si li ho demanen els progenitors o els titulars de la tutela perquè hi concorren circumstàncies greus i alienes que els impedeixen temporalment complir les funcions de guarda. Pel que fa a la possibilitat d'aplicar una mesura protectora, hom s'ha d'atenir al que estableix la legislació sobre la infància i l'adolescència.
2. La guarda no afecta l'obligació dels progenitors o d'altres parents de fer tot el que calgui per a assistir les persones menors d'edat ni la de prestar-los aliments en el sentit més ampli.

Article 221-68. Mesures de protecció

Les mesures de protecció de les persones menors d'edat en situació de desemparament, el procediment per adoptar-les i revisar-les, el règim de recursos i les causes de cessament són els que estableix la legislació sobre la infància i l'adolescència.

Article 221-69. Règim de relacions personals

1. La declaració de desemparament i l'aplicació consegüent d'una mesura de protecció no han d'impedir les relacions personals de la persona menor d'edat amb els seus familiars, llevat que l'interès superior faci aconsellable limitar-les o excloure-les.
2. És d'aplicació el que disposen els articles 233-11.3 i 4 i 236-5.3 i 4, en els casos en què hi hagi indicis de violència familiar o masclista per part dels familiars de la persona menor d'edat.

Article 221-70. L'acolliment familiar com a mesura de protecció

1. En cas de desemparament d'una persona menor d'edat, l'administració pública competent pot acordar com a mesura de protecció l'acolliment familiar simple o permanent. La persona o família acollidora ha de vetllar per la persona menor d'edat, tenir-la en la seva companyia, alimentar-la, educar-la i procurar-li una formació integral, sempre sota la vigilància, l'assessorament i l'ajut de l'organisme competent.
2. La persona o família acollidora assumeix la guarda i l'exercici ordinari de les funcions tutelars personals, per delegació de l'Administració pública competent.
3. El procediment per formalitzar i revisar la mesura d'acolliment familiar, el règim de recursos i les causes de cessament són els que estableix la legislació sobre la infància i l'adolescència.

Capítol II. Suports a l'exercici de la capacitat jurídica

Secció primera. Principis generals

Article 222-1. Dret al suport

1. Tota persona major d'edat té capacitat jurídica per ser titular de drets i obligacions i per exercir-los d'acord amb la seva capacitat natural.
2. Tota persona té dret a accedir a suports individualitzats i adaptats a la seva situació per prendre decisions amb efectes jurídics en condicions d'igualtat.
3. El fet de comptar amb suports en la presa de decisions no suposa una limitació de la capacitat jurídica de la persona.

Article 222-2. Accessibilitat i ajustos raonables per a la presa de decisions

1. Tota persona té dret a gaudir de mesures d'accessibilitat universal que li permetin exercir la seva capacitat jurídica per prendre decisions amb efectes jurídics en condicions d'igualtat.
2. Si les mesures d'accessibilitat universal no són suficients, té dret a que s'adoptin els ajustaments raonables escaients, i si això tampoc no és suficient, té dret a disposar del suport necessari, d'acord amb el que estableix aquest codi i la legislació processal.

Article 222-3. Àmbit dels suports

1. El suport per a l'exercici de la capacitat jurídica té per objecte la presa de decisions amb efectes jurídics, tant de l'àmbit personal com patrimonial.
2. L'accés i la participació en condicions d'igualtat en l'àmbit de la justícia es regula per la legislació processal.
3. L'assistència personal de promoció de l'autonomia personal i d'atenció en les situacions de dependència, i els drets a la informació i a l'autonomia en l'àmbit de la salut, es regulen per les seves normatives específiques.
4. La prestació dels suports per a l'exercici de la capacitat jurídica a través de l'Administració pública competent en matèria de serveis socials es regula per la seva normativa específica.

Article 222-4. Abast dels suports

1. El suport per a l'exercici de la capacitat jurídica pot consistir en l'ajut a la manifestació de la voluntat, a la presa de decisions amb efectes jurídics i a la configuració de la voluntat de la persona.
2. El suport a la manifestació de la voluntat s'adreça a fer possible l'exteriorització de la voluntat ja formada de la persona, en cas que aquesta, per les seves circumstàncies personals, requereixi l'ajut d'una altra persona per a fer-la plenament comprensible.
3. El suport a la persona per a la presa de decisions amb efectes jurídics pot consistir, entre d'altres, en les activitats següents:
 - a) Acompanyar-la perquè desenvolupi relacions socials que li permetin exercir la seva autonomia i accedir a recursos addicionals de suport.
 - b) Proporcionar-li informació sobre qüestions del seu interès d'una manera adequada.
 - c) Orientar-la sobre els seus drets i com fer-los efectius.
 - d) Ajudar-la a comprendre els actes jurídics i les seves conseqüències.
 - e) Assistir-la en la consideració d'opcions i fer-li recomanacions en relació amb un determinat acte jurídic.
 - f) Facilitar-li que arribi a acords amb terceres persones i que es facin efectius.
4. El suport a la configuració de la voluntat de la persona implica la intervenció de qui el presta en la realització d'actes jurídics, sigui donant-hi la conformitat quan això s'estableixi com a requisit d'eficàcia, o actuant en nom o per compte de la persona que necessita el suport, si aquest n'inclou la representació.

Article 222-5. Tipus de suports

1. Els suports poden ser formals o no formalitzats.
2. Són suports formals les assistències i els mandats o poders preventius constituïts en escriptura pública i les assistències constituïdes judicialment.
3. Són suports no formalitzats els que es presten al marge d'un procediment judicial o notarial previst legalment.

4. Els suports formals i els no formalitzats poden coexistir, per bé que el suport formal preval sobre el no formalitzat en cas que siguin incompatibles.

Article 222-6. Voluntarietat dels suports

1. La voluntat de la persona determina l'establiment, el contingut, l'exercici i l'abast del suport que ha de rebre, sempre que:
 - a) Es correspongui amb una voluntat lliure d'influències indegudes o de situacions d'abús.
 - b) No sigui el resultat d'una simptomatologia clínica que limiti el ple coneixement de la seva situació i necessitats, amb risc greu per a la seva persona o per als tercers.
2. Excepcionalment, si és impossible conèixer la voluntat de la persona o aquesta voluntat es troba afectada per alguna de les causes referides a l'apartat 1 i cal prendre alguna decisió amb efectes jurídics que la concerneixi, l'autoritat judicial ha d'establir de manera motivada el suport necessari, d'acord amb els articles 222-36 a 222-41

Article 222-7. Caràcter gratuït dels suports

1. L'exercici de les funcions de suport és gratuït, llevat dels casos en què s'estableixi expressament una remuneració. Tanmateix, la persona que presta el suport té dret al reemborsament de les despeses i a la indemnització per danys per raó de l'exercici d'aquest, a càrrec del patrimoni de la persona que el rep, sempre que no pugui rescabalar-se'n per cap altre mitjà.
2. Si les funcions de suport son exercides per l'Administració pública, directament o indirectament mitjançant una persona jurídica, la persona que rep el suport pot haver de participar en el finançament del servei públic, d'acord amb la normativa específica en matèria de serveis socials.

Article 222-8. Deures generals en la prestació de suport

1. El suport s'ha de prestar amb lleialtat a la persona i amb respecte a la seva dignitat i autonomia individual, valors i creences.
2. En la prestació del suport, s'ha de procurar la participació i inclusió plena de la persona a la societat, l'assegurament del seu benestar, el respecte a la diferència i la no-discriminació i la igualtat d'oportunitats.
3. Les funcions de suport s'exerceixen amb la diligència pròpia d'una persona raonable, d'acord amb les circumstàncies personals o professionals, i dins els límits fixats per l'acord o la resolució que ha establert el suport.
4. Les persones que presten suports responen dels danys causats per incompliment dels seus deures de lleialtat i diligència. L'acció per reclamar la responsabilitat prescriu al cap de tres anys de la rendició final de comptes.

Article 222-9. Eficàcia dels actes realitzats mitjançant suports

Els efectes dels actes realitzats mitjançant un suport a l'exercici de la capacitat jurídica recauen exclusivament en la persona a qui es presta.

Article 222-10. Mediació

1. Els desacords que puguin sorgir en relació amb la constitució i l'exercici dels suports poden ser objecte de mediació i altres mecanismes de resolució de conflictes escaients.
2. L'autoritat judicial pot derivar les parts a una sessió prèvia sobre mediació de caràcter obligatori per tal que en coneguin el valor, els avantatges, els principis i les característiques.

Secció segona. Suports no formalitzats

Article 222-11. Contingut

Els suports no formalitzats són pràctiques socials que poden consistir a:

- Ajudar la persona a manifestar la seva voluntat.
- Aconsellar la persona en la presa de decisions amb efectes jurídics.
- Fer actes de tràmit i d'administració ordinària relatius a la persona d'acord amb els usos socials.

Article 222-12. Exercici

- Poden prestar suports no formalitzats una o diverses persones físiques o jurídiques.
- Els suports a la manifestació de la voluntat i a la presa de decisions amb efectes jurídics poden abastar tant l'àmbit personal com el patrimonial. Es poden prestar per a una decisió concreta o, amb caràcter general, per a totes les que afecten un o diversos àmbits d'interès de la persona, i per un temps limitat o de manera indefinida.
- El suport que consisteix a fer actes de tràmit i d'administració ordinària d'acord amb els usos socials es regeix, en tot allò que no estableix aquest capítol, per les normes del mandat o de la gestió d'affers aliens sense mandat, segons escaigui.
- L'abast del suport i el seu exercici han de respondre en tot moment a la voluntat de la persona a qui es presta.
- L'autoritat judicial, d'ofici o a instància del ministeri fiscal, de la mateixa persona afectada o de les que li estiguin prestant suports formals o estiguin legitimats per a demanar-ne la constitució, pot requerir en qualsevol moment a la persona que presta un suport no formalitzat que informi i, si escau, reti comptes de la seva actuació i establir les salvaguardes que estimi necessàries.

Article 222-13. Extinció

- Els suports no formalitzats s'extingeixen per:
 - La voluntat de la persona a qui es presten.
 - L'acabament de l'afer en el qual s'actua.
 - L'adopció d'altres tipus de suport formal o no formalitzat que siguin incompatibles.
 - La impossibilitat de la persona que els presta o la seva renúncia a continuar prestant-los.
 - La defunció de la persona que presta el suport o la de qui el rep.
- En cas de defunció, impossibilitat o renúncia de la persona que presta el suport, s'han de prendre les mesures necessàries per evitar perjudicis a la persona que el rebia.
- Si l'exercici del suport no formalitzat ha inclòs la realització d'actes d'administració ordinària, les persones a què es refereix l'article 222-12.5 i les que succeeixen a títol hereditari la persona que ha rebut el suport poden requerir la rendició de comptes.

Secció tercera. Els suports preventius

Article 222-14. Concepte

- Són suports preventius els que constitueix la persona en previsió de trobar-se en una situació de necessitar-los per tenir cura dels seus interessos personals o patrimonials.
- En els suports preventius la persona planifica i expressa la seva voluntat, desitjos i preferències en qualssevol àmbits de la seva vida i designa la persona o persones encarregades de fer-los valer i de tenir cura dels seus afers i les que han de supervisar la actuació d'aquestes.

3. La constitució i eficàcia dels suports preventius en cap cas exclou l'exercici de la capacitat jurídica de la persona que els constitueix per si mateixa.

Article 222-15. Modalitats i règim jurídic

1. Els suports preventius es poden constituir per mitjà d'un contracte de mandat entre la persona que ha de prestar el suport i la que l'ha de rebre, o per mitjà d'un poder atorgat per aquesta.
2. Els suports preventius han d'expressar que tindran eficàcia o, si s'atorguen amb eficàcia immediata, que la mantindran quan la persona que els estableix necessiti suport per a l'exercici de la seva capacitat.
3. La persona pot concloure diversos mandats o atorgar diversos poders preventius, tant de caràcter general com de caràcter especial.
4. Els suports preventius són sempre revocables per la persona mandant o poderdant.
5. En allò no previst en el contracte o en el poder ni regulat per disposicions imperatives, els suports preventius es regulen per la resta de disposicions d'aquest capítol i, supletòriament, per les del contracte de mandat.

Article 222-16. Mandat preventiu

1. En el contracte de mandat preventiu, la persona mandant encarrega a la mandatària la cura dels seus afers amb l'abast establert en el contracte i l'apodera a aquest efecte.
2. En virtut del contracte, la persona mandatària s'obliga a complir els deures de cura i a gestionar els afers de la mandant en els àmbits acordats, de conformitat amb les instruccions donades per aquesta i la millor interpretació de la seva voluntat.

Article 222-17. Poder preventiu

1. En el poder preventiu, la persona poderdant faculta l'apoderada per actuar en el seu nom i interès, en els àmbits establerts en el poder, a partir del moment en què aquest hagi de produir efectes.
2. La persona apoderada queda obligada a prestar suport a la poderdant en els àmbits establerts en el poder i atendre les instruccions donades tan bon punt hagi començat a exercir qualsevol de les facultats conferides en el poder, llevat que n'ignori l'existència.

Article 222-18. Inici d'eficàcia

1. Els suports preventius es poden atorgar amb eficàcia immediata o diferida.
2. En els suports preventius d'eficàcia diferida, l'atorgant disposa que el suport s'activi quan sigui necessari i pot establir les circumstàncies que determinin aquesta necessitat com també la manera d'acreditar-les. A aquest efecte es pot preveure que s'hagi d'atorgar acta notarial que, a més del judici del notari, incorpori un informe pericial que acrediti la necessitat de suport. A manca de previsió, la persona apoderada pot fixar l'inici de la seva comesa sota la seva responsabilitat. En tots els casos, cal informar sense dilació de l'activació del suport a la persona o persones que exerceixin la funció de supervisió.
3. En els suports preventius, l'actuació de la persona apoderada ha de subjectar-se a les salvaguardes establertes en el títol de constitució o en la llei des del moment en què comença a exercir-se el poder, llevat, pel que fa a l'exigència d'autoritzacions, que consti l'assentiment de l'atorgant a la realització dels actes de qui presta el suport.

Article 222-19. Àmbit i extensió dels poders

1. Els poders atorgats en els suports preventius poden ser de caràcter general o especial, segons l'abast de les facultats conferides a la persona apoderada.

2. El poder general comprèn totes les facultats legalment delegables en l'àmbit personal i patrimonial, incloses aquelles per a les quals la llei exigeix un mandat exprés, sense que calgui enumerar les facultats de la persona apoderada. Els poders també es poden atorgar amb aquest caràcter general respecte d'un o més negocis o objectes determinats.
3. El poder especial atribueix facultats concretes i detallades a la persona apoderada respecte d'algun interès específic de qui l'atorga.
4. En els poders preventius queden excloses l'autocontractació i l'atribució de facultats de disposició a títol gratuït, o de garantia personal o real, llevat que sigui per a actes concrets especificats en el poder.

Article 222-20. Exercici del suport

1. En l'exercici de les seves funcions, la persona mandatària o apoderada ha d'informar i consultar la mandant o poderdant regularment sempre que sigui possible, i ha d'actuar amb la diligència indicada en el contracte o el poder o, si no s'ha establert, amb l'exigible a una persona raonable, d'acord amb les seves circumstàncies personals o professionals.
2. La persona mandatària o apoderada s'ha d'ajustar a les instruccions de la mandant o poderdant, les quals són oposables a terceres persones si consten en el poder o si les coneixien o haurien pogut conèixer-les emprant una diligència adequada a la naturalesa de l'afer.
3. La persona mandant o poderdant pot condicionar l'exercici de determinades facultats a requisits previs o posteriors, com ara la taxació, l'autorització de qui supervisi, la comunicació posterior a aquest, o qualsevol altra actuació que estimi convenient. Si és un condicionant previ, ha de constar fefaentment el seu compliment per a l'atorgament de l'acte. Si és posterior, s'ha de comunicar de la mateixa forma a qui correspongui.
4. L'exercici del suport és remunerat si així s'ha establert en el contracte o en el poder o si ho acorden les parts amb posterioritat.

Article 222-21. Pluralitat de persones

1. En cas de pluralitat de mandataris o apoderats en el mateix contracte o poder, a falta de previsió s'entén que aquests poden actuar de manera indistinta per als actes d'administració ordinària i que han de fer-ho de manera conjunta per als d'administració extraordinària.
2. Si els mandataris o apoderats han d'actuar conjuntament i un d'ells cessa en les seves funcions, els restants continuen actuant amb caràcter mancomunat. Si només en queda un, pot actuar per si sol.
2. Cadascun dels mandataris o apoderats ha d'informar els altres de la seva actuació i gestions dins d'un termini raonable.

Article 222-22. Delegació i substitució en l'exercici del suport

1. La persona mandatària o apoderada no pot delegar les seves funcions, llevat d'autorització expressa. Excepcionalment, pot delegar la gestió d'affers concrets, especificant-ne l'objecte i les condicions principals. La persona mandatària o apoderada respon sempre de la gestió de la persona delegada que hagi designat.
2. La delegació feta per la persona mandatària o apoderada s'extingeix en extingir-se el contracte o el poder.
3. La persona mandant o poderdant pot designar persones substitutes per a exercir el suport i autoritzar la persona mandatària o apoderada a fer efectiva la substitució quan s'esdevinguin les circumstàncies previstes en el contracte o en el poder o, si han estat facultades per fer-ho, quan ho estimin oportú. La substitució és efectiva amb l'acceptació del càrrec per la persona substituïda.

Article 222-23. Interpretació i canvi de circumstàncies

1. Els suports preventius s'han d'interpretar d'acord amb la voluntat expressada per l'atorgant en el contracte o el poder, però atenent les seves circumstàncies en el moment d'exercir-los.
2. Els suports preventius mantenen la seva eficàcia encara que amb posterioritat variïn la situació i les circumstàncies personals de les persones a qui es presten, mentre no siguin revocats, quedin extingits per altres causes o siguin complementats o substituïts per altres tipus de suport. Les persones que presten el suport tenen el deure d'instar-ne la modificació o substitució si per la variació de circumstàncies el suport ha deixat de ser suficient o adequat.

Article 222-24. Extralimitació

Els actes fets per la persona que presta el suport sense poder suficient únicament vinculen la persona mandant o poderdant:

- a) Si aquest els ratifica.
- b) Si l'autoritat judicial, a instàncies de la part interessada, declara el seu caràcter vinculant, ateses les circumstàncies en què ha actuat la persona mandatària o apoderada i sempre que ho hagi fet amb la millor interpretació possible de la voluntat, preferències i desitjos de la mandant o poderdant.

Article 222-25. Extinció

1. Els suports preventius s'extingeixen per:

- a) Les causes que estableix el títol de constitució.
- b) La revocació del mandat o del poder per part de la persona mandant o poderdant o de l'autoritzada expressament a aquest efecte. La revocació s'ha de notificar notarialment a la persona mandatària o apoderada.
- c) El desistiment de la persona mandatària o apoderada, notificat notarialment. Si no s'havia previst la seva substitució, la persona que desisteix ha de continuar la gestió començada per evitar perjudicis a la mandant o poderdant mentre no es constitueixi o esdevingui operatiu cap altre suport formal o informal.
- d) La declaració de concurs de la persona que presta el suport, pel que fa a les facultats patrimonials, llevat que la persona que el rep ho hagués disposat altrament.
- e) La separació legal o de fet amb trencament de la comunitat de vida, el divorci, la nul·litat del matrimoni o l'extinció de la relació de parella estable, si el suport és prestat pel cònjuge o parella, llevat de voluntat contrària del mandant o poderdant.
- f) La mort o la declaració de mort o d'absència de la persona que presta el suport o de la que el rep. En cas que aquestes causes d'extinció afectin la persona mandant o poderdant, la part que prestava el suport ha de continuar la gestió començada fins que puguin assumir-la els representants de la persona absent o els successors de la difunta.
- g) L'extinció de la persona jurídica que presta el suport, si no la succeeix una altra que assumeixi les seves funcions.
- h) La remoció de la persona mandatària o apoderada per l'autoritat judicial o, si així s'hagués previst expressament, per la persona o persones que supervisen l'exercici del suport.

2. Les causes d'extinció relatives a la persona mandatària o apoderada no extingeixen el suport preventiu si aquest és exercit per una pluralitat de persones i la restant o restants continuen en exercici, i tampoc si s'ha previst la substitució de la persona que el prestava i aquesta substitució és efectiva.

3. Excepte disposició contrària, els suports preventius no s'extingeixen per l'establiment posterior d'altres suports voluntaris. Si el suport posterior fos judicial, és aplicable el que disposa l'article 222-40.1.
4. El cessament de qualsevol persona en l'exercici d'un poder preventiu s'ha de notificar als registres on estigui inscrit el suport i a la notaria on es conservi la matriu del poder.

Article 222-26. Forma i publicitat

1. Els suports preventius s'han d'atorgar en escriptura pública.
2. L'atorgament dels suports preventius i la seva modificació i extinció s'han d'inscriure en el Registre Civil i en el Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica. També s'hi ha de fer constar l'activació dels suports d'eficàcia diferida.

Secció quarta. L'assistència

Subsecció primera. Disposicions generals

Article 222-27. Concepte

1. L'assistència és un tipus de suport formal que es presta a la persona major d'edat perquè pugui exercir la seva capacitat jurídica en condicions d'igualtat.
2. L'assistència pot abastar tant l'àmbit personal com el patrimonial, i pot tenir per objecte prestar el suport per a un afer o una qüestió concreta, ocasional o recurrent, o de manera continuada en el temps.

Article 222-28. Constitució

1. L'assistència es pot constituir:
 - a) Per acord entre la persona que ha de rebre el suport i la persona o les persones que han de prestar-lo.
 - b) Judicialment, a instància de la persona que requereix el suport o de les altres persones legitimades.
2. Quan hi ha un suport preventiu o una assistència notarial, la constitució judicial d'assistència només escau si aquests són insuficients o no funcionen adequadament.

Article 222-29. Modalitats

1. L'assistència d'acompanyament consisteix a aconsellar la persona en la presa de decisions.
2. L'assistència de cooperació requereix la intervenció de la persona que la presta per a l'eficàcia dels actes jurídics. En l'assistència de cooperació s'han d'establir expressament els àmbits en els quals la persona assistent ha de prestar conformitat als actes de la persona assistida. La persona assistent pot confirmar els actes fets sense la seva intervenció en la forma prevista.
3. L'assistència de representació faculta la persona assistent per actuar en nom o per compte de la persona assistida. L'assistència de representació no limita les facultats de la persona assistida d'actuar per si mateixa, tret que s'hagi establert altrament de manera expressa a l'acord notarial o a la resolució judicial que la constitueix. L'assistència judicial de representació que inclogui limitacions de caràcter permanent a les facultats d'actuació de la persona assistida és excepcional, i només pot referir-se a tipus d'actes o de béns determinats.

4. Una mateixa assistència pot incloure funcions d'acompanyament, de cooperació o de representació en àmbits diversos, si així s'acorda o s'estableix en la seva constitució, atesa la voluntat de la persona i les seves necessitats de suport.

Article 222-30. Remuneració

1. L'acord o la resolució de constitució de l'assistència poden fixar una remuneració per a la persona assistent si el patrimoni o els recursos de la persona assistida ho permeten i establir criteris per a actualitzar-ne o modificar-ne la quantia.
2. La quantia de la remuneració pot ser també modificada per nou acord entre les parts o per resolució judicial si és excessiva o insuficient per haver sobrevingut variacions substancials en el patrimoni o els recursos de la persona assistida o en les circumstàncies en què es presta l'assistència.

Article 222-31. Extinció

1. L'assistència s'extingeix per les causes següents:
 - a) Per la mort o la declaració de mort o d'absència de la persona assistida.
 - b) Per resolució judicial, a instàncies de la persona assistida o de persona legitimada per a constituir l'assistència, si han desaparegut les circumstàncies que la van determinar o les necessitats de suport han disminuït fins al punt de fer-la prescindible.
2. L'assistència constituïda per acord notarial s'extingeix també:
 - a) Per la voluntat de la persona assistida, notificada a la persona que presta l'assistència.
 - b) Per cessament en les funcions de suport de la totalitat de les persones assistents i de les designades substitutes.
3. L'extinció de l'assistència en els supòsits de l'apartat 2 no exclou, si escau, la constitució d'una nova assistència per acord notarial o per resolució judicial.
4. En cas que l'assistència esdevingui insuficient o inadequada, aquesta ha de ser modificada d'acord amb el que estableix l'article 222-46.

Subsecció segona. Assistència constituïda per acord notarial de suport

Article 222-32. Acta prèvia

1. L'assistència per acord notarial requereix l'atorgament d'una acta prèvia tret que es tracti d'una assistència d'acompanyament.
2. L'acta prèvia té per objecte acreditar les circumstàncies personals que garanteixin que l'assistència que es pretén constituir es fa d'acord amb la voluntat, els desitjos i les preferències de la persona assistida, i que aquesta en coneix suficientment l'abast i les conseqüències.
3. A l'acta prèvia es poden consignar de manera separada les manifestacions de les persones i els professionals de tot tipus, i s'hi poden incorporar els informes que es considerin necessaris.
4. L'escriptura de constitució de l'assistència s'ha de formalitzar a continuació del tancament de l'acta prèvia, davant del mateix notari.

Article 222-33. Constitució

1. L'assistència per acord notarial es constitueix en escriptura pública atorgada per la persona que requereix suports i per la persona o persones que han de prestar l'assistència.

2. L'escriptura ha de fer referència a la declaració, realitzada en l'acta prèvia, que la persona assistida coneix suficientment l'abast i les conseqüències de la constitució de l'assistència.
3. L'escriptura ha d'indicar la modalitat d'assistència que es constitueix i el seu àmbit operatiu, atenent a la voluntat de la persona assistida. S'hi poden establir també les disposicions que es considerin escaients respecte al seu funcionament i les salvaguardes addicionals a les legals que s'estimin oportunes. També s'hi ha de designar la persona o persones que assumiran la funció de supervisió.
4. Si no s'ha qualificat la modalitat d'assistència, es presumeix que és d'acompanyament.
5. En l'assistència de cooperació s'han d'establir expressament els àmbits en què l'assistent ha de prestar conformitat als actes de la persona assistida.
6. L'assistència representativa ha d'expressar si comporta autolimitació de facultats de la persona assistida i si la persona que presta l'assistència necessita alguna autorització per fer determinats actes.
7. L'assistència constituïda posteriorment substitueix l'anterior en tot allò que la modifiqui o hi sigui incompatible.

Article 222-34. Publicitat

La constitució, modificació o revocació de l'assistència feta per acord notarial s'ha de comunicar al Registre civil i al Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica.

Article 222-35. Designació preventiva

1. La persona major d'edat pot designar en escriptura pública la persona o persones que, en cas d'una futura constitució judicial d'assistència, i als efectes del que estableix l'article 222-38, hagin de ser nomenades amb preferència a d'altres. En cas que escaigui nomenar persones substitutes, si no s'especifica l'ordre de substitució, es prefereix la que consta com a designada en primer lloc.
2. La designació preventiva no requereix l'acta prèvia prevista per l'article 222-32 i s'ha de comunicar al Registre civil i al Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica.

Subsecció tercera. Assistència constituïda judicialment

Article 222-36. Constitució

1. Es pot sol·licitar la constitució judicial d'assistència per a les persones majors d'edat que requereixen suport per exercir la seva capacitat jurídica en condicions d'igualtat. També es pot sol·licitar la constitució d'assistència per a les persones menors d'edat no emancipades de més de disset anys si s'acredita que requeriran suport en arribar a la majoria d'edat. En aquest cas, l'assistència és eficaç des de la majoria d'edat.
2. Estan legitimats per a sol·licitar la constitució judicial de l'assistència, pel procediment de jurisdicció voluntària, la mateixa persona que requereix el suport, el ministeri fiscal, el cònjuge no separat legalment o de fet, el convivent en parella estable i els descendents, ascendents o germans de la persona concernida, i qualsevol altra persona que presti un suport continuat a aquesta.
3. Qualsevol persona està facultada per posar en coneixement del ministeri fiscal els fets determinants d'una situació que requereixi la constitució judicial d'assistència. Les autoritats i el personal funcionari públic que, per raó dels seus càrrecs, coneguin l'existència d'aquests fets ho han de posar en coneixement del ministeri fiscal.

Article 222-37. Pla d'assistència

1. A la sol·licitud s'ha de descriure un pla d'assistència, que ha de respectar la voluntat, els desitjos i les preferències de la persona que ha de ser assistida.
2. En el pla d'assistència s'ha d'indicar:
 - a) La persona o persones que es proposen per a prestar l'assistència.
 - b) L'abast i les funcions de l'assistència demanada, d'acord amb el que estableix l'article 222-29, amb detall dels àmbits i tipus d'actes on ha d'intervenir la persona que presta l'assistència.
 - c) El règim de la comunicació entre la persona que ha de prestar l'assistència i la persona assistida, i com s'ha de dur a terme.
 - d) Les propostes adreçades a incrementar l'autonomia de la persona assistida, sempre que sigui possible.
 - e) Les salvaguardes que es proposen i, en particular, la persona o persones que podrien encarregar-se de la supervisió.

Article 222-38. Designació de la persona que ha de prestar l'assistència

1. Per a la designació de la persona que ha de prestar l'assistència s'han de tenir en compte la voluntat, els desitjos i les preferències de la persona que l'ha de rebre.
2. Quan no es pugui arribar a conèixer la voluntat de la persona, la designació de qui ha de prestar l'assistència s'ha de basar en la millor interpretació de la voluntat de la persona que ha de ser assistida i de les seves preferències, d'acord amb la seva trajectòria vital, les manifestacions prèvies de voluntat en contextos similars, la informació que tenen les persones de confiança i qualsevol altra consideració pertinent.
3. Excepcionalment, mitjançant una resolució motivada, es pot prescindir del que ha manifestat la persona quan s'acreditin circumstàncies greus desconeegudes per ella o quan, en el cas de nomenar la persona que ella ha indicat, es trobi en una situació de risc d'abús, conflicte d'interessos o influència indeguda. En aquest cas, l'autoritat judicial ha de nomenar la persona de l'entorn familiar o comunitari que consideri més idònia i que no hagi estat exclosa per la persona assistida.
4. Si no hi ha persones de l'entorn familiar o comunitari, o si l'autoritat judicial considera que no poden assumir l'assistència de manera adequada, pot nomenar una persona jurídica sense ànim de lucre, pública o privada, que la pugui assumir satisfactòriament.
5. En la designació de la persona que ha de prestar l'assistència, l'autoritat judicial pot tenir en compte les propostes que els progenitors o el cònjuge o convivent en unió estable de parella haguessin fet en testament o escriptura pública.

Article 222-39. Designació de més d'una persona

1. L'autoritat judicial pot designar més d'una persona per a prestar l'assistència si la voluntat i les necessitats de la persona assistida ho requereixen. En particular, pot separar l'assistència personal i l'assistència patrimonial.
2. Quan l'assistència s'encarregui a més d'una persona la resolució judicial ha d'establir el règim de funcionament i el mode de resolució dels desacords.

Article 222-40. Contingut

1. La resolució que constitueix l'assistència n'estableix l'abast i funcions d'acord amb el que disposa l'article 222-25. L'autoritat judicial ha de tenir en compte les propostes formulades en el pla d'assistència, que pot modificar, ampliar o concretar si la voluntat i les necessitats de la persona assistida ho requereixen.
2. La resolució judicial ha d'extingir de manera expressa les mesures de suport establertes anteriorment que siguin incompatibles.

Article 222-41. Inscripció registral

La resolució judicial de nomenament de la persona que ha de prestar l'assistència i la seva acceptació s'han de comunicar al Registre Civil per a la seva inscripció.

Secció cinquena. *Les salvaguardes*

Subsecció primera. Disposicions generals

Article 222-42. Concepte

Són salvaguardes totes les mesures adreçades a garantir que els suports es constitueixen i s'exerceixen adequadament, d'acord amb la llei i la voluntat de la persona a qui es presten, amb proporcionalitat i sense abús, conflicte d'interessos o influència indeguda.

Article 222-43. Establiment i vigència

1. Poden establir salvaguardes:

- a) La mateixa persona afectada, en els suports constituïts voluntàriament o en les designacions preventives.
 - b) L'autoritat judicial, en qualsevol modalitat de suport, ateses les circumstàncies.
2. L'ordenació expressa de salvaguardes en constituir-se un suport o amb posterioritat, no exclou l'aplicació de les establertes per la llei.
3. Les salvaguardes tenen efecte durant tot el període de vigència del suport, des de la constitució fins a l'extinció.

Article 222-44. Tipus de salvaguardes

Les salvaguardes poden consistir en:

- a) La pràctica d'audiències, l'obtenció d'informes i la realització de les diligències necessàries per a determinar la idoneïtat de la persona que ha de prestar el suport.
- b) La formalització d'un inventari o la prestació de caució en la constitució del suport o amb posterioritat.
- c) La pràctica d'audiències i la realització de les diligències necessàries per a determinar si la persona que presta el suport està actuant d'acord amb el seu mandat.
- d) La rendició de comptes i el subministrament d'informació relativa a la prestació del suport.
- e) L'autorització per a fer determinats actes.
- f) La remoció de la persona que presta el suport.
- g) La revisió periòdica dels suports.
- h) La impugnació dels actes realitzats sense suport.
- i) El nomenament d'una defensa judicial.
- j) Altres mesures de control que adoptin la mateixa persona o l'autoritat judicial d'acord amb l'article 222-45.

Article 222-45. Mesures de control

1. La persona que ha de rebre el suport, en els actes de constitució voluntària del mateix, pot establir les mesures de control que consideri oportunes, sense més limitacions que les que estableix aquest codi.
2. L'autoritat judicial, d'ofici o a instància del ministeri fiscal, de la persona que rep el suport o de les que el presten, o de les persones legitimades per a demanar-ne la constitució, pot acordar en qualsevol moment les mesures que estimi necessàries per a controlar-ne el bon

funcionament, escoltant en tot cas la persona concernida, si les mesures de control previstes per aquesta fossin inadequades o insuficients.

Article 222-46. Modificació dels suports

1. Els suports han de ser modificats si esdevenen inadequats o insuficients per variació de les circumstàncies o de les necessitats de la persona que els rep. Les persones que exerceixen el suport o que en supervisen l'exercici tenen en aquests casos el deure d'instar-ne la modificació.
2. Si el suport s'ha constituït voluntàriament, el seu contingut pot ser modificat mitjançant un nou acord amb els requisits de l'article 222-33. Aquesta modificació s'ha de notificar a la persona o persones que supervisen l'exercici del suport..
3. Si el suport no es modifica d'acord amb el que estableix l'apartat 2, i també quan el suport s'ha constituït judicialment, el seu contingut pot ser modificat per l'autoritat judicial, d'ofici o a instàncies del ministeri fiscal, de la persona que l'està prestant, de les que en supervisen l'exercici o de qualsevol de les legítimades per a sol·licitar-ne la constitució.

Article 222-47. Revisió dels suports

1. Els suports constituïts judicialment s'han de revisar d'ofici cada tres anys. Excepcionalment, l'autoritat judicial pot establir un termini de revisió superior, que no pot excedir els sis anys.
2. Els suports constituïts mitjançant un mandat o un poder preventius s'han de revisar d'acord amb el que s'hagi establert en el seu atorgament.
3. Les assistències constituïdes notarialment s'han de revisar periòdicament en els terminis establerts en l'acord de constitució, que no poden excedir els tres anys. Tenen el deure de promoure la revisió, sota la seva responsabilitat, la persona assistent i, si n'hi ha, les persones que exerceixen la supervisió. La revisió té lloc per compareixença davant de notari de la persona assistent, l'assistida i, si escau, les que exerceixen funcions de de supervisió. La persona assistida pot manifestar la seva voluntat de continuar amb el suport establert o de modificar-lo. Si no pot expressar la seva voluntat i algun dels compareixents manifesta la necessitat de modificar el suport, el notari ha de posar-ho en coneixement del ministeri fiscal. S'aplica en aquest cas el que disposa l'article 222-46.3 sobre modificació dels suports.
4. La pràctica de la revisió s'ha de comunicar al Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica.

Subsecció segona. Nomenament, renúncia i remoció

Article 222-48. Aptitud per exercir suports

1. Poden exercir suports les persones físiques que no incorrin en les causes d'ineptitud que regula l'article 221-19. Tanmateix, en els actes de constitució voluntària de suports la persona a qui han de ser prestats pot designar una persona en la qual concorri alguna causa d'ineptitud, llevat que es trobi en una situació de conflicte d'interessos. En aquest cas, el notari ha d'informar la persona de la causa d'ineptitud i, si escau, fer constar expressament la seva voluntat de prescindir d'aquesta causa o causes.
2. També poden exercir suports les persones jurídiques públiques o privades sense ànim de lucre que tinguin per finalitat prestar-ne. Tanmateix, les persones jurídiques que prestin serveis assistencials, residencials, laborals o de naturalesa anàloga a una persona, en virtut d'una relació contractual, no poden exercir-ne el suport, llevat que excepcionalment i per les necessitats d'aquesta, l'autoritat judicial ho autoritzi.

Article 222-49. Renúncia

1. La persona designada per a exercir un suport pot declinar el nomenament, sense necessitat d'al·legar cap causa.
2. Les persones que exerceixen suports poden renunciar a continuar en aquest exercici, però ho han de posar en coneixement de la persona a qui presten el suport, de la resta de persones que l'estiguin prestant i de les que en supervisen l'exercici, si n'hi ha, o de l'autoritat judicial, segons el cas. Si no hi ha ningú més que estigui prestant suport, han de mantenir les seves funcions fins que es faci un altre nomenament, llevat que la persona assistida, amb prou coneixement de les conseqüències, accepti la renúncia i l'extinció del suport.
3. Si la persona designada és una persona jurídica que ha de prestar el suport per encàrrec de l'administració pública, la renúncia s'ha d'ajustar a la normativa específica en matèria de serveis socials.

Article 222-50. Remoció

1. Les persones nomenades per a l'exercici o la supervisió del suport poden ser remogudes quan per qualsevol causa no puguin exercir les seves funcions, quan el seu exercici no es correspongui amb la voluntat, les preferències i els desitjos de la persona a la qual es presta el suport o quan hi hagi abús, conflicte d'interessos o influència indeguda.
2. L'autoritat judicial pot ordenar la remoció de les persones que exerceixen el suport i la supervisió, d'ofici o a sol·licitud del ministeri fiscal, de les persones legitimades per a demanar la seva constitució o de les que exerceixen la supervisió, fins i tot quan el suport ha estat constituït notarialment. Abans de resoldre sobre la remoció, ha d'escollir la persona afectada, la persona que rep el suport i les altres que poden instar la remoció.
3. Les persones que supervisen l'exercici del suport també poden acordar la remoció de les que el presten per les causes establertes en l'apartat 1, si així s'ha establert expressament en la constitució del suport i sempre que no es tracti de persones designades per l'autoritat judicial, cas en el qual només aquesta pot remoure-les. En cas que, arran de la remoció, no resti cap persona designada per a exercir el suport, les persones que l'han acordada han de comunicar-ho sense demora a l'autoritat judicial i adoptar les mesures que calguin per a garantir la prestació del suport en l'interim.

Subsecció tercera. Mesures de garantia

Article 222-51. Caució

La persona que estableix el suport i l'autoritat judicial poden exigir caució a la persona designada per exercir-lo quan ho estimin convenient i en la manera que considerin més adient.

Article 222-52. Inventari

1. En els suports que incloguin facultats de representació d'abast general en l'àmbit patrimonial s'ha de fer inventari del patrimoni administrat d'acord amb el que estableixen els articles 221-25, 221-26 i 221-28.
2. En els suports preventius i les assistències constituïdes per acord notarial, cal annexar a l'escriptura de constitució del suport una relació dels béns, els crèdits, els deutes i les càrregues que integren el patrimoni que ha de ser gestionat. Aquesta informació també es pot fer constar amb posterioritat, abans de començar a exercir les facultats de gestió patrimonial, formalitzant-la notarialment o en document privat subscrit per la persona que presta el suport i la persona o persones que en supervisen l'exercici, i cal tenir-la a disposició de les que estiguin legitimades per a demanar informació o a les quals s'hagin de retre comptes.

Article 222-53. Autorització per a determinats actes

1. La persona a qui s'ha de prestar el suport, en la constitució voluntària, i l'autoritat judicial, en tot cas, poden disposar que la persona que exerceix el suport necessiti autorització judicial prèvia per a fer certs actes, d'entre els referits a l'article 221-45.1, indicant-los expressament.
2. En la constitució voluntària del suport, l'autorització per a fer els actes esmentats en l'apartat 1 es pot encomanar a les persones que en supervisen l'exercici, i es pot estendre a altres actes que la persona estimi convenient.
3. Els actes fets sense l'autorització judicial o de les persones que supervisen l'exercici del suport, quan sigui necessària, són anul·lables a instància de la persona a qui es presta el suport, de les que el supervisen i de la nova persona nomenada per a prestar el suport, si n'hi ha, o, en cas contrari, de les persones legitimades per instar la constitució d'assistència judicial.
4. El termini per a l'exercici de les accions que estableix l'apartat 3 és de quatre anys des de l'atorgament de l'acte. En cas que l'acte no pugui ser impugnat es poden reclamar les responsabilitats que corresponguin.

Subsecció quarta. Funció de supervisió

Article 222-54. Funció de supervisió

1. La supervisió de l'exercici dels suports es pot confiar a una o a diverses persones, tant físiques com jurídiques, amb l'extensió, els deures i les facultats que estableix l'article 222-56.
2. La supervisió és obligatòria en els mandats i poders preventius i en les assistències notariales de cooperació o de representació. En les assistències constituïdes judicialment, pot ser també acordada si l'autoritat judicial ho considera adient.
3. Si manquen o cessen en l'exercici del seu càrrec les persones que han de fer la supervisió, correspon exercir-ne les funcions a l'autoritat judicial en els termes previstos per la llei, mentre no es designin substituïts.

Article 222-55. Règim

1. En cas que la supervisió correspongui a dues persones, aquestes actuen mancomunadament, llevat que s'hagi establert altrament. Si són tres o més, ho fan en règim de consell i adopten acords per majoria. Si manquen o cessen per qualsevol causa algunes de les persones designades, exerceixen la supervisió les restants.
2. S'apliquen a les persones que exerceixen funcions de supervisió les normes establertes per al nomenament, la renúncia i la remoció de les persones que presten el suport. Les persones designades com a substituïdes de l'apoderada o assistent poden exercir aquestes funcions, però no poden intervenir en l'acord de remoció de la persona designada preferentment.
3. El consell de supervisió s'ha de reunir sempre que qualsevol dels seus membres, la persona apoderada o l'assistent, o la persona a qui es presta el suport ho demanin. Els seus acords han de constar per escrit.
4. En cas de desacord entre les dues persones que exerceixen la supervisió mancomunadament o de manca de majoria en el consell de supervisió per a l'adopció d'un acord, qualsevol de les persones supervidores pot posar els fets en coneixement de l'autoritat judicial als efectes que siguin pertinents.
5. La supervisió cessa amb l'extinció del suport, un cop aprovats els comptes finals i lliurada la documentació a la persona a qui s'ha prestat el suport o a les persones que la succeeixin a títol hereditari.

Article 222-56. Deures i facultats

En compliment de les funcions de supervisió, corresponen a les persones que les exerceixen els següents deures i facultats:

- Autoritzar els actes per als quals s'hagi previst expressament aquesta mesura.
- Aprovar o desaprovar la rendició de comptes d'acord amb l'establert en l'article 222-61.
- Sol·licitar a l'autoritat judicial l'adopció de mesures addicionals de control i la remoció de la persona que presta el suport, d'acord amb l'establert en els articles 222-45.2 i 222-50.2.
- Promoure la revisió del suport, d'acord amb l'establert en l'article 222-47.
- Remoure la persona que presta el suport, si ha estat atribuïda expressament aquesta facultat, d'acord amb l'establert per l'article 222-50.
- Impugnar els actes fets per la persona que exerceix un suport sense suficient legitimació.
- Autoritzar la realització d'actes quan existeixi un conflicte d'interessos entre la persona que presta el suport i la que el rep.
- Resoldre els desacords que es puguin plantejar entre les persones que presten el suport.
- Altres que els hagin estat atribuïts en la constitució del suport o amb posterioritat en virtut de la seva modificació.

Subsecció cinquena. Deures d'informació i rendició de comptes

Article 222-57. Deures de documentació

Les persones que presten suports que incloguin facultats de gestió patrimonial han de conservar la documentació i disposar dels justificants necessaris per acreditar l'exercici correcte de la seva funció i poder informar-ne o retre'n comptes a la persona o persones legitimades per a demanar-ho.

Article 222-58. Rendició periòdica i final de comptes

Les persones que presten suports formals que incloguin facultats de gestió patrimonial han de retre comptes de l'exercici del seu càrrec anualment o, si les circumstàncies ho justifiquen i així s'ha establert en l'acte de constitució, per períodes més llargs que no ultrapassin els tres anys. També han de retre comptes finals en extinguir-se el suport i en els altres casos de cessament en el seu càrrec.

Article 222-59. Informe sobre la situació personal

Si el suport abasta l'àmbit personal, la persona que el presta ha d'informar dels canvis rellevants que s'hagin produït en la persona assistida amb la periodicitat establerta en l'article 222-58, indicant-ne l'estat de salut, el lloc de residència i la situació personal i familiar.

Article 222-60. Persona o persones davant de les quals es fa la rendició de comptes

1. En els suports preventius i les assistències constituïdes notarialment, si no s'ha previst altrament, el subministrament d'informació i la rendició de comptes es fan a la persona poderant o assistida i a la persona o persones que supervisen l'exercici del suport, a sol·licitud dels mateixos. Les persones que exerceixen la funció de supervisió tenen el deure de notificar a l'autoritat judicial qualsevol retard injustificat o irregularitat que no hagi estat esmenada tempestivament.

2. Si manquen les persones que han de supervisar l'exercici del suport, i en els suports constituïts per l'autoritat judicial, la rendició de comptes es fa davant d'aquesta, d'acord amb el procediment legalment establert.

Article 222-61. Procediment, terminis i efectes de la rendició de comptes

1. La rendició periòdica de comptes s'ha de fer dins dels sis mesos següents al tancament del període que n'és objecte, d'acord amb allò que disposen els apartats 3 i, si escau, 4 de l'article 221-35.
2. La rendició final de comptes per extinció del suport o per cessament en el càrrec es fa d'acord amb el que disposen els articles 221-51 i 221-52 i té lloc davant les persones referides en l'article 222-60.
3. La rendició final de comptes per extinció del suport o per cessament en el càrrec produeix els efectes que estableixen els articles 221-53 a 221-55. En cas que la rendició s'hagi de fer davant de la persona o el consell que supervisen l'exercici del suport, aquests tenen el deure de notificar a l'autoritat judicial qualsevol retard injustificat o irregularitat que no hagi estat esmenada tempestivament als efectes establerts per la llei.

Subsecció sisena. Impugnació

Article 222-62. Validesa dels actes fets amb o sense suports o amb conflicte d'interessos

1. Els actes jurídics realitzats amb la intervenció d'un suport formal dins de l'àmbit de les seves funcions no es poden anul·lar únicament per raó de la condició personal que va donar lloc a la constitució del suport.
2. L'acte jurídic fet per la persona assistida sense la conformitat de la persona assistent, en l'assistència de cooperació, o infringint les limitacions establertes en un suport representatiu, pot ser impugnat per l'assistent, per la mateixa persona assistida, si escau, amb el suport que necessiti, i per les que la succeeixin.
3. L'acte jurídic en què una de les parts actua amb un suport formal, quan hi ha conflicte d'interessos entre la persona que rep el suport i la que el presta, o abús o influència indeguda d'aquesta, pot ser impugnat per la primera, per les que la succeeixin o per les que supervisen l'exercici del suport només si l'altra part coneixia o havia de conèixer aquestes circumstàncies. En cas que l'acte no pugui ser impugnat es poden reclamar les responsabilitats que corresponguin.
4. El termini per a l'exercici de les accions que estableixen els apartats 2 i 3 és de quatre anys des de l'atorgament de l'acte.

Capítol III. Mesures transitòries de protecció i de suport

Article 223-1. Supòsits de defensa judicial

Cal nomenar una persona que actuï com a defensora judicial en els casos següents:

- a) Si ho exigeixen les circumstàncies de la persona menor d'edat o de la persona que necessita suport, mentre no es constitueixin la tutela o el suport.
- b) Si per qualsevol causa les persones nomenades no poden exercir o no exerceixen adequadament llurs funcions, mentre no acabi la causa o no es designi una altra persona per a l'exercici dels càrrecs.
- c) Si hi ha un conflicte d'interessos entre qui exerceix la tutela i la persona tutelada o entre la persona que exerceix el suport i la persona assistida.
- d) Si cal prestar l'assentiment a la realització dels actes establerts a l'article 211-12.1 per una persona emancipada, en defecte dels progenitors o de cònjuge o convivent en parella estable majors d'edat.
- e) En els altres casos determinats per la llei.

Article 223-2. Nomenament

1. La persona que actua com a defensora judicial ha de ser nomenada d'ofici o a petició del ministeri fiscal, de qui exerceix la tutela o el suport, de la mateixa persona menor d'edat o de la persona necessitada de suport, o de qualsevol altra persona amb un interès legítim.
2. El nomenament ha de recaure en la persona que es consideri més idònia, tenint en compte el fet que determina el nomenament.

Article 223-3. Actuació

La resolució de nomenament ha de precisar els actes o les funcions que s'encomanen a la defensa judicial.

Article 223-4. Ineficàcia dels actes en cas de conflicte d'interessos

Els actes fets per qui exerceix la tutela o amb la intervenció de qui exerceix un suport sense haver nomenat defensor judicial, havent-hi conflicte d'interessos amb la persona tutelada o assistida, són anul·lables d'acord amb el que estableix l'article 222-62.3

Article 223-5. Règim jurídic

1. Són aplicables a la defensa judicial de la persona menor d'edat o menor emancipada les normes de la tutela en matèria d'aptitud per exercir el càrrec, excuses per a no exercir-lo, causes de remoció i, si escau, la remuneració. Una vegada acabada la seva gestió, el defensor judicial n'ha de donar compte a l'autoritat que el va nomenar.
2. A la defensa judicial de la persona que necessita suport per a l'exercici de la seva capacitat jurídica li són d'aplicació les normes de l'assistència.

Capítol IV. Protecció patrimonial

Secció primera. *El patrimoni protegit de persones amb discapacitat o en situació de dependència*

Article 224-1. Beneficiaris

1. Poden ésser beneficiàries de patrimonis protegits constituïts d'acord amb aquest capítol les persones amb certificat administratiu de discapacitat psíquica igual o superior al 33 % o física o sensorial igual o superior al 65 %. També ho poden ésser les persones que estan en situació de dependència de grau II o III, d'acord amb la legislació aplicable.
2. El grau de discapacitat o de dependència s'acredita per mitjà del certificat emès per l'òrgan administratiu competent o per mitjà d'una resolució judicial ferma.

Article 224-2. Patrimoni protegit

1. El patrimoni protegit comporta l'afectació de béns aportats a títol gratuït per la persona que el constitueix, i també dels seus rendiments i subrogats, a la satisfacció de les necessitats vitals de la persona beneficiària. S'identifica mitjançant la denominació que consta en l'escriptura de constitució i és un patrimoni autònom, sense personalitat jurídica, sobre el qual les persones que el constitueixen, l'administren, i en són beneficiàries no tenen la propietat ni cap altre dret real.
2. El patrimoni protegit no respon de les obligacions de la persona beneficiària, ni tampoc de les de qui el constitueix o hi va fer aportacions. Tanmateix, les aportacions fetes a un patrimoni protegit després de la data del fet o de l'acte del qual neixi el crèdit no perjudiquen els crèdits de la persona que les va fer, si manquen altres recursos per a cobrar-los. Tampoc no perjudiquen les persones amb dret de llegítima.

Article 224-3. Constitució

1. Tota persona, inclosa la beneficiària, pot constituir un patrimoni protegit. La constitució d'un patrimoni protegit en interès d'una persona diferent de qui el constitueix requereix l'acceptació de la persona beneficiària o, si escau, dels seus representants legals o de la persona que li presti suport amb funcions representatives.

2. La constitució del patrimoni protegit es formalitza per mitjà d'escriptura pública en què s'han de fer constar:

a) Qui el constitueix i les persones beneficiàries, i també les circumstàncies d'aquestes que autoritzen la constitució del patrimoni protegit.

b) L'expressió de la voluntat de constituir un patrimoni protegit i d'afectar els béns que l'integren a la satisfacció de les necessitats vitals de les persones beneficiàries.

c) La denominació del patrimoni protegit, que s'ha de fer mitjançant l'expressió "patrimoni protegit a favor de", seguida del nom i els cognoms de la persona beneficiària.

d) La descripció dels béns objecte de l'aportació i de la forma com es fa o es farà.

e) Les persones designades per a administrar el patrimoni protegit, que no poden ésser les beneficiàries.

f) Les persones davant les quals s'han de retre comptes en cas de conflicte d'interessos.

3. En l'escriptura de constitució s'hi pot fer constar qualsevol altra disposició referent al patrimoni protegit, especialment les normes d'administració dels béns que l'integren, les facultats de disposició i administració conferides a l'administrador, i les garanties que aquest ha de prestar. També hi pot constar la destinació del romanent del patrimoni protegit per al moment en què aquest s'extingeixi.

4. Les successives aportacions a un patrimoni protegit s'han de formalitzar en escriptura pública i llur administració s'ha de subjectar al que s'hagi establert en l'escriptura de constitució, sens perjudici del que estableix l'article 224-4.6 en matèria de modificació de les normes d'administració.

Article 224-4. Administració del patrimoni protegit

1. L'administració del patrimoni protegit correspon a la persona física o jurídica designada en l'escriptura pública de constitució. Si la persona designada no pot o no vol acceptar, o renuncia a continuar en el càrrec, qualsevol persona interessada o el ministeri fiscal poden sol·licitar a l'autoritat judicial el nomenament d'una persona que administri. Són aplicables a les persones que administren el patrimoni protegit les normes d'aquest codi en matèria d'aptitud, excusa i remoció dels càrrecs de tutela i d'assistència.

2. Qui constitueix el patrimoni protegit pot administrar-lo si no n'és alhora persona beneficiària.

3. Qui administra té el deure de conservar els béns que l'integren, mantenir-ne la productivitat i aplicar-los, directament o per mitjà de llurs rendiments, a la satisfacció de les necessitats vitals de la persona beneficiària.

4. Qui administra està legitimat per a defensar processalment el patrimoni protegit i pot contreure obligacions a càrrec del patrimoni per a complir la finalitat per a la qual es va constituir.

5. Si l'escriptura de constitució no estableix res respecte a les facultats de disposició i administració sobre els béns afectats, s'apliquen a l'administració els articles 221-42 a 221-48.

6. Si les normes d'administració que conté l'escriptura de constitució del patrimoni protegit no serveixen adequadament la seva finalitat, qualsevol persona interessada o el ministeri fiscal poden sol·licitar a l'autoritat judicial que les modifiqui.

Article 224-5. Mesures de control de l'administració

1. En constituir el patrimoni protegit, es poden designar persones que en supervisin l'administració i es poden adoptar les mesures de control de la gestió de l'administració que es considerin convenients.
2. Si les persones beneficiàries del patrimoni protegit són menors d'edat o persones amb suports formals, l'autoritat judicial pot d'acord d'ofici les mesures que estimi necessàries per al bon funcionament de l'administració del patrimoni protegit.

Article 224-6. Rendició de comptes

1. Qui administra ha de retre anualment comptes davant la persona beneficiària o bé davant dels seus representants legals o de la persona que li presti suport si està legitimada a aquest efecte. Si escau, els comptes s'han de retre davant de la persona designada d'acord amb l'article 224-3.2.f.
2. A més del que estableix l'apartat 1, la rendició anual de comptes s'ha de fer davant de les persones especialment encarregades de supervisar l'administració del patrimoni protegit i, si s'ha previst expressament en l'escriptura de constitució, davant de la persona constituent o les que la succeeixin a títol hereditari.
3. En matèria de rendició dels comptes del patrimoni protegit, són aplicables els articles 221-35 i 221-55, llevat que l'escriptura de constitució del patrimoni protegit disposi una altra cosa.

Article 224-7. Extinció

1. El patrimoni protegit s'extingeix per les causes següents:
 - a) Mort o declaració de mort de la persona beneficiària.
 - b) Pèrdua del certificat de discapacitat o de la situació de dependència.
 - c) Renúncia de la persona o de totes les persones beneficiàries.
 - d) Expiració del termini pel qual es va constituir o compliment d'alguna condició resolutòria que estableix l'escriptura de constitució.
2. A instància de qui constitueix el patrimoni o de qui el succeeixi a títol hereditari, l'autoritat judicial ha de disposar-ne l'extinció si la persona beneficiària incorre en una causa d'ingratitude envers qui l'ha constituït, d'acord amb el que estableix l'article 531-15.1.d en matèria de revocació de donacions.
3. L'extinció del patrimoni protegit en comporta la liquidació, que han de fer les persones designades en l'escriptura de constitució o, si no n'hi ha, qui l'ha administrat.
4. L'extinció del patrimoni protegit per alguna de les causes que estableix aquest article comporta l'obligació de qui l'administra de retre comptes finals de la seva gestió davant de la persona beneficiària o de qui la succeeixi a títol hereditari.

Article 224-8. Romanent

1. La persona que ha fet la liquidació del patrimoni protegit ha de donar al romanent la destinació establerta en l'escriptura de constitució, que pot incloure la reversió dels béns a qui l'ha constituït o els que li succeeixin a títol hereditari.
2. Si l'escriptura de constitució no estableix la destinació dels béns o si aquesta no es pot complir, el romanent ha de revertir a la persona que l'ha constituït o a les que la succeeixin a títol hereditari. En cas de successió per la Generalitat, s'ha d'adjudicar a una entitat no lucrativa que tingui per finalitat la protecció de persones amb discapacitats o en situació de dependència.

Article 224-9. Publicitat registral

1. Els béns que integren el patrimoni protegit són inscriptibles en el Registre de la Propietat o en altres registres públics a favor del mateix patrimoni amb la denominació que consta en l'escriptura de constitució d'acord amb l'article 224-3.2.c.

2. En la inscripció dels béns que integren el patrimoni protegit s'han de fer constar les facultats conferides a qui l'administri, les causes d'extinció del patrimoni protegit i la destinació establerta per al romanent.

Secció segona. *Administració especial*

Article 224-10. Béns subjectes a administració especial

1. En les atribucions patrimonials per donació o títol successori a persones amb mesures de suport formal, la persona donant o causant pot ordenar la subjecció dels béns a administració especial i nomenar qui hagi d'exercir-la. Aquesta administració especial també es pot ordenar amb caràcter preventiu per al cas que es constitueixin suports formals respecte de la persona beneficiària, tant de caràcter notarial com judicial.

2. El nomenament d'una persona per a l'administració especial no és eficaç mentre no s'hagi acceptat la donació o el títol successori.

3. Són aplicables als titulars de l'administració especial les normes relatives a l'aptitud, la renúncia o la remoció de les persones que exerceixen suports i també, si la persona donant o causant no ha establert altres regles, les relatives a l'administració i la disposició dels béns afectats que siguin pròpies del tipus de suport constituït i a la responsabilitat en l'exercici del càrrec.

Disposicions addicionals

Disposició addicional primera. *Règim de col·laboració entre l'Administració de justícia i les entitats del Tercer Sector d'Acció Social*

1. El departament competent en matèria d'administració de justícia ha de reconèixer com a entitats del Tercer Sector d'Acció Social col·laboradores de l'Administració de justícia, en els termes que s'estableixin per reglament, aquelles organitzacions o entitats que reuneixin els requisits següents:

a) Estar legalment constituïdes i degudament inscrites al corresponent registre administratiu en funció del tipus d'entitat de què es tracti.

b) No tenir finalitats de lucre o invertir la totalitat dels seus beneficis en el compliment dels seus fins institucionals no comercials.

c) Desenvolupar activitats d'interès general. Entre d'altres, es consideren com a tals, als efectes d'aquesta norma, la promoció de l'autonomia i l'assistència a les persones amb discapacitat en l'exercici de la seva capacitat jurídica, i dels drets civils, econòmics, socials o culturals de les persones i els grups que pateixen condicions de vulnerabilitat o que es troben en risc d'exclusió social.

2. Les entitats del Tercer Sector d'Acció Social col·laboradores amb l'Administració de justícia poden exercir les actuacions següents:

a) Informar, auxiliar, assistir, aportar coneixement expert i, en general, cooperar amb l'Administració de justícia en les matèries pròpies del seu àmbit, en els termes que es determini per reglament.

b) Actuar com a interlocutores davant del departament competent en matèria d'administració de justícia a través dels seus òrgans de participació i consulta, en els termes previstos per la normativa que hi sigui aplicable.

- c) Col·laborar amb l'Administració de justícia en el disseny, el desenvolupament i l'aplicació de tot tipus d'iniciatives, programes, mesures i accions que redundin en la millora del servei públic de la justícia i de la percepció que la ciutadania en té.
- d) Qualsevol altra que es determini per reglament.

Disposició addicional segona. Difusió dels suports no formalitzats i promoció de la inclusió financera

El Departament de Justícia ha de difondre el coneixement dels tipus de suports a la capacitat jurídica reconeguts pel dret civil de Catalunya, en especial dels suports no formalitzats, per tal d'afavorir l'accessibilitat als serveis bancaris i financers. A tal fi, en cooperació amb les entitats financeres i d'acord amb les organitzacions socials representatives, ha de promoure el desenvolupament de bones pràctiques i de criteris consensuats que assegurin la inclusió financera de les persones que requereixen suports, dins un marc de seguretat jurídica amb salvaguardes adequades i suficients.

Disposicions transitòries

Disposició transitòria primera. Assistències constituïdes a l'empara de la regulació anterior al Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat

1. Les assistències constituïdes a l'empara de l'article 226-1 del Codi civil de Catalunya en la seva redacció anterior a l'entrada en vigor del Decret llei 19/2021 i que no s'hagin modificat de conformitat amb el que establia la seva Disposició Transitòria primera, es mantenen en els termes en què van ser acordades per l'autoritat judicial competent fins que siguin revisades, mitjançant l'expedient de jurisdicció voluntària de revisió de mesures acordades judicialment, per tal d'adaptar-les a la nova normativa de la present llei.
2. La persona assistida o qui li presta assistència poden sol·licitar la revisió en qualsevol moment i, en aquest cas, l'autoritat judicial l'ha de fer en el termini màxim d'un any des de la sol·licitud. En cas que aquestes persones no la demanin, la revisió l'ha de fer d'ofici l'autoritat judicial o a instància del ministeri fiscal, en un termini màxim de tres anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei. En aquest expedient, la persona assistida pot sol·licitar autorització per substituir l'assistència judicial vigent per una assistència notarial. Si l'autoritat judicial ho autoritza, l'assistència judicial manté els seus efectes fins que, una vegada atorgada l'escriptura pública d'assistència, el notari en doni compte a l'autoritat judicial i aquesta, si escau, dicti una resolució deixant sense efecte l'assistència judicial.

Disposició transitòria segona. Revisió de les mesures judicials en vigor per a les persones majors d'edat

1. A partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei les tuteles, les curateles i les potestats parentals prorrogades o rehabilitades constituïdes abans de l'entrada en vigor del Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, i que encara no s'hagin revisat, es mantenen en els termes en què van ser acordades per l'autoritat judicial i han de ser exercides d'acord amb els principis generals de les mesures de suport a l'exercici de la capacitat jurídica, fins a la revisió a què fan referència els apartats 2 i 3.
2. Les persones amb la capacitat modificada judicialment, els progenitors que tenen la potestat parental prorrogada o rehabilitada i les persones que exerceixen càrrecs tutelars o de curatela poden sol·licitar en qualsevol moment la revisió de les mesures que s'hagin

establert per tal d'adaptar-les a la supressió de la modificació judicial de la capacitat i aplicar-hi, si s'escau, el règim d'assistència que regulen els articles 222-27 i següents del Codi civil de Catalunya. La revisió de les mesures s'ha de fer en el termini màxim d'un any a comptar de la sol·licitud.

3. En cas que no hi hagi la sol·licitud esmentada a l'apartat 2, la revisió l'ha de fer d'ofici l'autoritat judicial, o a instància del ministeri fiscal, en un termini màxim de tres anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

4. Les persones que havien estat declarades pròdigues abans de l'entrada en vigor del Decret llei 19/2021, de 31 d'agost i les que n'exerceixen la curatela poden demanar, en qualsevol moment, l'extinció d'aquesta. Mentre no tinguin lloc l'extinció, s'apliquen les normes del règim de curatela vigents amb anterioritat a aquesta llei.

Disposició transitòria tercera. Delacions fetes per la persona mateixa

Les delacions fetes per la persona mateixa per al cas de modificació judicial de la capacitat mantenen llur eficàcia i s'apliquen, si escau, en cas que es demani el nomenament judicial d'una persona perquè assisteixi la persona atorgant en l'exercici de la seva capacitat jurídica.

Disposició transitòria quarta. Règim aplicable als poders preventius

Els poders preventius atorgats abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei resten subjectes, pel que fa als seus efectes i règim d'exercici, a les disposicions que els eren aplicables abans de la mateixa. Tanmateix, en aquests casos l'autoritat judicial, d'ofici o a instància de persona legitimada, i la persona poderdant podran exigir la rendició periòdica de comptes o adoptar altres mesures de control sempre que ho considerin convenient.

Disposició transitòria cinquena. La substitució exemplar

Les substitucions exemplars atorgades abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei mantenen la seva validesa i eficàcia si compleixen els requisits formals i de contingut dels articles 425-10 a 425-13 del Codi civil de Catalunya en la redacció que en fa aquesta llei.

Disposició derogatòria

Es deroga el Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, *pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat*.

Disposicions finals

Disposició final primera. Modificació del llibre primer del Codi civil de Catalunya

Es modifiquen els articles 121-12, 121-16 i 121-19 del llibre primer del Codi civil de Catalunya que resten redactats de la manera següent:

1. L'article 121-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 121-12. Requisits de la interrupció

Perquè la interrupció de la prescripció sigui eficaç s'han de complir els requisits següents:

a) Si l'acte que la interromp consisteix en l'exercici de la pretensió, cal que:

Primer. Procedeixi de la persona titular de la pretensió o d'una tercera persona que actuï en defensa d'un interès legítim.

Segon. S'efectuï davant el subjecte passiu de la pretensió, abans que es consumi la prescripció.

b) Si l'acte que interromp la prescripció consisteix en el reconeixement del dret al qual es vincula la pretensió o en la renúncia a la prescripció en curs, ha de procedir del subjecte passiu de la pretensió.

2. L'article 121-16 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 121-16. Suspensió per raons personals o familiars

La prescripció també se suspèn:

- En les pretensions de les quals sigui titular una persona menor d'edat mentre no disposi de representació legal.
- En les pretensions de les quals sigui titular una persona amb discapacitat mentre duri la situació que no li permeti actuar per si mateixa i no tingui les mesures de suport que necessiti.
- En les pretensions entre cònjuges, mentre dura el matrimoni, fins a la separació legal o de fet.
- En les pretensions entre els membres d'una parella estable, mentre es manté la convivència.
- En les pretensions entre el pare o la mare i els fills en potestat, fins que aquesta s'extingeixi per qualsevol causa.
- En les pretensions entre la persona que exerceix els càrrecs de tutela, administració patrimonial, defensa judicial o acolliment i la persona menor d'edat, mentre es manté la funció corresponent.
- En les pretensions entre la persona que té constituït un suport per a l'exercici de la capacitat i la que el presta, mentre aquest suport es manté.

3. L'article 121-19 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 121-19. Al·legació i efectes de la suspensió

1. La suspensió de la prescripció no pot ésser tinguda en compte d'ofici pels tribunals, sinó que ha d'ésser al·legada per la part a qui beneficia, llevat de la produïda en els supòsits que estableix l'article 121-16.a i b.

2. El temps durant el qual la prescripció resta suspesa no es computa en el termini de prescripció.

Disposició final segona. *Modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya*

Es modifiquen els articles 211-7, 211-12, 231-21, 232-33, 233-2, 235-11, 235-12, 235-14, 235-17, 235-20, 235-24, 235-25, 235-26, 235-27, 235-30, 235-36, 236-1, 236-6, 236-10, 236-18, 236-31, 237-2, 237-3, 237-10 i se suprimeix la secció cinquena del capítol 6 del títol tres del llibre segon del Codi civil de Catalunya:

1. L'article 211-7 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 211-7. Emancipació

1. La persona emancipada actua jurídicament com si fos major d'edat, però necessita de l'assentiment dels progenitors o de la defensa judicial per als actes que estableix l'article 211-12.

2. En cas de matrimoni o de convivència estable en parella, l'assentiment el presta l'altre cònjuge o convivent major d'edat de la persona emancipada.

3. En defecte de progenitors, o de cònjuge o convivent major d'edat, l'assentiment el presta la persona que actuï com a defensora judicial i hagi estat nomenada a tal efecte.

2. L'article 211-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 211-12. Actes que requereixen assentiment

1. La persona menor d'edat emancipada necessita l'assentiment per a:

- a) Fer els actes a què fa referència l'article 236-27.1.
- b) Acceptar el càrrec d'administració d'una societat.

2. L'assentiment no es pot concedir de manera general, però es pot atorgar per a diversos actes de la mateixa naturalesa o referits a la mateixa activitat econòmica, encara que siguin futurs, especificant-ne les circumstàncies i característiques fonamentals.

3. Els actes fets sense assentiment són anul·lables a instància de la persona que l'havia de prestar d'acord amb l'article 211-7 mentre la persona menor d'edat no arribi a la majoria d'edat, o a instància de la persona menor d'edat emancipada a partir de la celebració de l'acte i fins a quatre anys després de l'assoliment de la majoria d'edat.

4. No és necessari l'assentiment en relació amb els béns i els drets adquirits per donació o a títol successori, si el donant o el causant l'han exclòs expressament.

3. L'article 231-21 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 231-21. Capacitat

Poden atorgar capítols matrimonials les persones que poden contreure vàlidament matrimoni.

4. L'article 232-33 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 232-33. Administració i disposició dels béns comuns

1. Si no hi ha pacte, l'administració i la disposició dels béns comuns corresponen als cònjuges conjuntament, o a un d'ells amb consentiment de l'altre.

2. Qualsevol dels cònjuges pot contreure obligacions a càrrec de la comunitat i disposar dels béns comuns per a pagar les despeses familiars.

3. Si un dels cònjuges exerceix una activitat professional o mercantil valent-se de béns comuns amb el consentiment de l'altre, pot fer tot sol, amb relació als béns mobles que hi estiguin afectes, els actes d'administració i de disposició que siguin conseqüència de l'exercici normal d'aquella activitat.

4. En cas d'impossibilitat de gestió conjunta, l'autoritat judicial pot conferir l'administració de la comunitat i la disposició dels béns comuns a un sol dels cònjuges. També pot autoritzar que un de sol faci actes dispositius, en interès de la família o si es produeix una altra causa justa, si l'altre no hi dona el consentiment.

5. L'article 233-2 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 233-2. Mesures definitives

1. Si els cònjuges arriben a un acord sobre les mesures reguladores de la separació o el divorci o sobre les conseqüències de la nul·litat del matrimoni, han de formular un conveni amb el contingut que escaigui de conformitat amb els apartats 4, 5 i 6.

2. Si els cònjuges tenen fills menors no emancipats o majors d'edat respecte dels quals exerceixen mesures de suport, han de presentar el conveni a l'autoritat judicial perquè sigui aprovat. També ho han de fer, en tot cas, si es tracta d'un conveni regulador de les conseqüències de la nul·litat del matrimoni.

3. Si els cònjuges no es troben en els supòsits de l'apartat 2, poden formular el contingut del conveni davant d'un lletrat de l'Administració de justícia o en una escriptura pública davant de notari. En aquests casos, cal que els cònjuges intervinguin personalment en l'atorgament,

estiguin assistits per un lletrat en exercici i expressin la voluntat inequívoca de separar-se o divorciar-se.

4. Si els cònjuges tenen fills comuns que estan sota llur potestat, el conveni regulador ha de contenir:

a) Un pla de parentalitat, d'acord amb el que estableix l'article 233-9.

b) Els aliments que els han de prestar, tant respecte a les necessitats ordinàries com a les extraordinàries, indicant-ne la periodicitat, la modalitat de pagament, els criteris d'actualització i, si ho han previst, les garanties.

c) Si escau, el règim de relacions personals amb els avis i els germans que no convisquin en el mateix domicili.

5. A més del que estableix l'apartat 4, el conveni regulador també ha de contenir, si escau:

a) La prestació compensatòria que s'atribueix a un dels cònjuges, indicant-ne la modalitat de pagament i, si escau, la durada, els criteris d'actualització i les garanties.

b) L'atribució o la distribució de l'ús de l'habitatge familiar amb el seu parament.

c) La compensació econòmica per raó de treball.

d) La liquidació del règim econòmic matrimonial i la divisió dels béns en comunitat ordinària indivisa.

6. A més del que estableixen els apartats 4 i 5, en el conveni regulador els cònjuges també poden acordar aliments per als fills majors d'edat o emancipats que no tinguin recursos econòmics propis.

7. A més del que estableixen els apartats 4, 5 i 6, el conveni regulador pot incloure pactes de submissió a mediació i altres mecanismes alternatius de resolució de conflictes.

6. L'article 235-11 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-11. Capacitat per al reconeixement de la paternitat o la maternitat

1. Les persones majors de catorze anys tenen capacitat per al reconeixement de la paternitat. La mare té capacitat per al reconeixement de la maternitat des que s'acrediti el fet del part, tingui l'edat que tingui. En ambdós casos, cal que tinguin capacitat natural.

2. Per a la validesa del reconeixement fet per persones menors no emancipades, cal l'aprovació judicial, amb audiència del ministeri fiscal.

7. L'article 235-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-12. Requisits del reconeixement de la paternitat o la maternitat

1. Per a l'eficàcia del reconeixement d'un fill no matrimonial major d'edat o menor emancipat, cal el seu consentiment exprés o tàcit. Si el fill tingués establerts suports per a l'exercici de la seva capacitat, pot prestar el consentiment, si escau, amb la intervenció del suport.

2. El pare i la mare poden reclamar que es declari judicialment la paternitat o la maternitat no matrimonials encara que el fill hagi denegat el consentiment a què fa referència l'apartat 1. La sentència que l'admeti ha de determinar la filiació sense cap altre efecte, llevat que es provi la raó que justifica el retard en el reconeixement.

3. Per a l'eficàcia del reconeixement d'una persona menor d'edat que no es faci en el termini fixat per a la inscripció del naixement o d'una persona major d'edat que no pugui consentir-lo per si mateixa ni amb els suports que tingués establerts, cal l'aprovació judicial, amb audiència del ministeri fiscal, del representant legal i, si és conegut, de l'altre progenitor. La denegació de l'aprovació judicial no impedeix la reclamació de la filiació d'acord amb el que estableix l'apartat 2 i amb el mateix abast.

4. El reconeixement d'un fill ja mort només és eficaç si deixa descendents i els de grau més pròxim el consenten. Si els descendents són menors d'edat, o majors d'edat que no poden consentir per si mateixos ni amb suports que tinguin establerts, cal l'aprovació judicial, amb

audiència del ministeri fiscal. La denegació de consentiment o d'aprovació judicial no impedeix la reclamació de la filiació d'acord amb el que estableix l'apartat 2 i amb el mateix abast.

8. L'article 235-14 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-14. Eficàcia limitada

1. Els efectes de la declaració de filiació es limiten a la mera determinació d'aquest estat, a petició dels fills majors d'edat o emancipats o del representant legal dels menors d'edat, en els casos següents:

a) Si el progenitor ha estat condemnat per sentència ferma en un procediment penal per causa de les relacions que han donat lloc a la filiació.

b) Si la filiació reclamada ha estat declarada judicialment amb l'oposició del progenitor demandat.

c) Si el reconeixement s'ha fet amb mala fe o amb abús de dret.

2. La determinació de la filiació en els casos a què fa referència l'apartat 1 no produeix cap efecte civil a favor del progenitor, el qual està sempre obligat a vetllar pel fill i a prestar-li aliments.

9. L'article 235-17 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-17. Mesures cautelars en el judici de filiació

Mentre dura el procediment de reclamació o d'impugnació de la filiació, l'autoritat judicial pot adoptar les mesures de protecció convenients sobre la persona i els béns del fill menor d'edat i, fins i tot, en cas de reclamació, pot acordar aliments provisionals a favor del fill.

10. L'article 235-20 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-20. Filiació matrimonial

1. El pare, la mare i els fills, per si mateixos, mitjançant llurs representants legals o amb els suports que tinguin establerts, si escau, poden exercir l'acció de reclamació de la filiació matrimonial durant tota la vida. L'acció interposada pels fills pot ésser continuada per llurs descendents o hereus.

2. Els descendents o els hereus dels fills poden exercir l'acció de reclamació de la filiació matrimonial, dins el temps que resti per a completar el termini de dos anys comptadors des del descobriment de les proves en les quals es fonamenta la reclamació.

3. Si quan el fill mor no han transcorregut quatre anys des de l'assoliment de la majoria d'edat o des que va estar en condicions d'exercir l'acció per si mateix, els seus descendents o hereus poden exercir o continuar l'acció de reclamació de la filiació matrimonial, dins el temps que resti per a completar aquest termini, si és superior al de dos anys que fixa l'apartat 2.

11. L'article 235-24 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-24. Impugnació per la mare de la paternitat matrimonial

La mare, en nom propi o en interès i representació del fill, si és menor d'edat, pot impugnar la paternitat matrimonial durant el termini de dos anys a partir de la data del naixement del fill o del descobriment de les proves en què es fonamenta la impugnació.

12. L'article 235-25 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-25. Impugnació pel fill de la paternitat matrimonial

El fill pot exercir l'acció d'impugnació de la paternitat matrimonial dins dels dos anys següents a l'assoliment de la majoria d'edat, al descobriment de les proves en què

fonamenta la impugnació o al moment en què pot exercir l'acció per si mateix, comptant si escau amb la intervenció dels suports que tingui establerts.

13. L'article 235-26 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-26. Impugnació de la paternitat no matrimonial

1. El pare, la mare i els fills per ells mateixos o per mitjà de llur representant legal poden exercir l'acció d'impugnació de la paternitat no matrimonial en el termini de dos anys a partir de l'establiment d'aquesta paternitat o, si escau, des del moment en què es conegui aquest establiment o des de l'aparició de noves proves contràries a la paternitat.
2. En el cas del fill, l'acció caduca al cap de dos anys de l'assoliment de la majoria d'edat, de l'aparició de les noves proves contràries a la paternitat o del moment en què pot exercir l'acció per si mateix, comptant si escau amb la intervenció dels suports que tingui establerts. Durant la minoria d'edat del fill, pot exercir l'acció la mare, d'acord amb el que estableix l'article 235-24.

14. L'article 235-27 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-27. Impugnació del reconeixement de la paternitat

1. L'acció d'impugnació del reconeixement de la paternitat fet sense capacitat o per error, violència, intimidació o dol, correspon a qui l'ha atorgat. En el reconeixement fet per persona menor d'edat, l'acció es pot exercir per mitjà dels seus representants legals, i en el fet per persona major d'edat, es pot exercir, segons escaigui, per mitjà o amb la intervenció dels suports que tingui establerts.
2. L'acció de nul·litat per manca de capacitat caduca al cap de dos anys de l'arribada a la majoria d'edat o del moment en què la persona atorgant del reconeixement pot exercir l'acció per si mateixa. En cas de vici de la voluntat, l'acció caduca al cap de dos anys, que es compten, en cas d'error, des de l'atorgament del reconeixement de la paternitat, i en els altres casos, des que cessa el vici. Els fills, els descendents i els hereus de l'atorgant poden continuar l'acció de nul·litat, o exercir-la, si l'atorgant mor abans que hagin transcorregut els dos anys, durant el temps que resti per a completar aquest termini.
3. El que estableixen els apartats 1 i 2 s'aplica també al consentiment donat a la fecundació assistida de la dona.
4. El reconeixement de la paternitat fet en frau de llei és nul. L'acció de nul·litat és imprescriptible i pot ésser exercida pel ministeri fiscal o per qualsevol altra persona amb un interès directe i legítim.

15. L'article 235-30 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-30. Requisits personals per a adoptar

1. Per a poder adoptar la persona ha de tenir l'aptitud necessària per assumir les responsabilitats parentals, ser major de vint-i-cinc anys, llevat que es tracti de l'adopció del fill del cònjuge o de la parella estable o de parents orfes, i tenir com a mínim catorze anys més que la persona adoptada.
2. L'adopció conjunta només s'admet en el cas dels cònjuges o dels membres d'una parella estable. En aquests casos, n'hi ha prou que un dels adoptants hagi complert vint-i-cinc anys.

16. L'article 235-36 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 235-36. Cessament de l'acolliment preadoptiu

1. L'acolliment preadoptiu cessa per les causes següents:
 - a) Adopció de la persona acollida.
 - b) Mort, impossibilitat de fet o voluntat de la persona o les persones acollidores.

- c) Sol·licitud de la persona acollida, si ha complert dotze anys.
d) Decisió de l'entitat pública competent fonamentada en un informe de seguiment desfavorable.
2. El cessament de l'acolliment per les causes a què fa referència l'apartat 1.b, c i d determina l'adopció de la mesura de protecció que més escaigui en benefici del menor.

17. L'article 236-1 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 236-1. Titulars de la potestat parental
Els progenitors, per a complir les responsabilitats parentals, tenen la potestat respecte als fills menors no emancipats.

18. L'article 236-6 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 236-6. Privació de la potestat parental
1. Els progenitors poden ésser privats de la titularitat de la potestat parental per incompliment greu o reiterat de llurs deures. Hi ha incompliment greu si el fill menor d'edat pateix abusos sexuals o maltractaments físics o psíquics, o si és víctima directa o indirecta de violència familiar o masclista.
2. Hi ha causa de privació de la potestat parental sobre el menor desemparat si els progenitors, sense un motiu suficient que ho justifiqui, no manifesten interès pel menor o incompleixen el règim de relacions personals durant sis mesos.
3. La privació de la potestat parental s'ha de decretar en un procés civil o penal i és efectiva des que la sentència esdevé ferma, sens perjudici que es pugui acordar cautelament de suspendre'n l'exercici.
4. Estan legitimades per a demanar la privació de la potestat parental les persones a què fa referència l'article 236-3.2 i, en el cas dels menors desemparats, l'entitat pública competent.
5. Si s'ha sol·licitat en la demanda, es pot constituir la tutela ordinària en el mateix procediment de privació de potestat parental, amb l'audiència prèvia de les persones legalment obligades a promoure'n la constitució.
6. La privació de la potestat no eximeix els progenitors de complir l'obligació de fer tot el que calgui per a assistir els fills ni la de prestar-los aliments en el sentit més ampli.

19. L'article 236-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 236-10. Exercici exclusiu de la potestat parental
La potestat parental és exercida exclusivament per un dels progenitors en els casos d'impossibilitat o absència de l'altre, i en el cas que l'autoritat judicial ho disposi en interès dels fills.

20. L'article 236-18 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 236-18. Representació legal
1. L'exercici de la potestat sobre els fills comporta la representació legal d'aquests.
2. S'exclouen de la representació legal dels fills els actes següents:
a) Els relatius als drets de la personalitat, llevat que les lleis que els regulin estableixin una altra cosa.
b) Els relatius a béns o serveis propis de l'edat dels fills, d'acord amb els usos socials.
c) Els actes en què hi hagi un conflicte d'interessos entre ambdós progenitors o entre el progenitor que exerceix la potestat i els fills.
d) Els relatius als béns exclosos de l'administració dels progenitors.

21. L'article 236-31 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 236-31. Manca d'autorització

1. Els actes que determina l'article 236-27 són anul·lables si s'han fet sense l'autorització judicial o sense els requisits que estableix l'article 236-30.
2. L'acció per a impugnar els actes que determina l'article 236-27 caduca al cap de quatre anys del moment en què els fills hagin assolit la majoria d'edat o l'emancipació.

22. Se suprimeix la secció cinquena del capítol sis del títol tres.

23. L'article 237-2 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 237-2. Persones obligades

1. Els cònjuges, els descendents, els ascendents i els germans estan obligats a prestar-se aliments.
2. Els deures d'assistència entre cònjuges i entre els progenitors i llurs fills es regulen per llurs disposicions específiques i, subsidiàriament, pel que estableix aquest capítol.
3. Els germans majors d'edat que no tinguin certificat administratiu de discapacitat només tenen dret als aliments necessaris per a la vida.

24. L'article 237-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 237-3. Exempció de l'obligació

Estan exemptes de prestar aliments entre parents les persones que tenen reconeguda una discapacitat, excepte en el cas que previsiblement llurs possibilitats excedeixin llurs necessitats futures, tenint en compte llur grau de discapacitat.

25. L'article 237-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 237-10. Compliment de l'obligació

1. L'obligació d'aliments s'ha de complir en diners i per mensualitats avançades. Si el creditor d'aliments mor, els seus hereus no han de tornar la pensió corresponent al mes en què s'hagi produït la defunció.
2. El deutor d'aliments pot optar per satisfer els aliments acollint i mantenint a casa seva la persona que té dret a rebre'ls, llevat que aquesta s'hi oposi per una causa raonable o que la convivència sigui inviable. Si hi ha diverses persones obligades i n'hi ha més d'una que vol acollir a casa seva el creditor, l'autoritat judicial ha de decidir quina l'acull després d'escoltar l'alimentat i els diferents obligats, amb preferència i respecte a la voluntat de l'alimentat.
3. L'autoritat judicial, tenint en compte les circumstàncies, pot adoptar les mesures necessàries per a assegurar el compliment de l'obligació de prestar aliments, si la persona obligada ha deixat de fer efectiu puntualment més d'un pagament.

Disposició final tercera. *Modificació del llibre tercer del Codi civil de Catalunya*

Es modifiquen els articles 321-2, 322-1, 322-10, 322-11, 322-18, 323-1, 331-2, 332-3 i 332-12 del llibre tercer del Codi civil de Catalunya que resten redactats de la manera següent:

1. L'article 321-2 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 321-2. Capacitat per a la constitució

1. Poden constituir associacions les persones físiques i les persones jurídiques, privades i públiques.
2. Les persones físiques que constitueixen una associació han de tenir almenys catorze anys i actuar amb l'assistència dels representants legals si no estan emancipades. En les associacions infantils, juvenils i d'alumnes i les altres integrades per menors d'edat és suficient la capacitat natural. Tanmateix, per a fer-hi aportacions o assumir obligacions

patrimonials, cal la capacitat necessària per a aquests actes. En tot cas, cal que formi part de l'associació una persona major d'edat, com a mínim, a l'efecte de formalitzar els actes que ho requereixin.

3. En el cas de les persones jurídiques, es requereix que les normes per les quals es regeixen no els prohibeixin constituir associacions i que l'acord sigui adoptat per un òrgan competent.

2. L'article 322-1 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 322-1. Òrgans necessaris i voluntaris

1. Les associacions han de tenir els òrgans següents:

a) L'assemblea general, constituïda per tots els associats, que, com a òrgan sobirà, pot deliberar sobre qualsevol assumpte d'interès per a l'associació, adoptar acords en l'àmbit de la seva competència i controlar l'activitat de l'òrgan de govern.

b) L'òrgan de govern, que es pot identificar amb la denominació de junta de govern o junta directiva o amb una altra de similar, que administra i representa l'associació, d'acord amb la llei, els estatuts i els acords adoptats per l'assemblea general.

2. Les associacions infantils, juvenils i d'alumnes i les altres associacions integrades per menors han de tenir, si no hi ha cap persona major d'edat en l'òrgan de govern, un òrgan adjunt amb la composició i les funcions que estableix l'article 322-11.3.

3. L'assemblea general i l'òrgan de govern, d'acord amb llurs atribucions legals o estatutàries, poden acordar la creació d'altres òrgans, temporals o permanents, amb funcions delegades de caràcter deliberant o executiu.

3. L'article 322-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 322-10. Composició de l'òrgan de govern i requisits per a ésser-ne membre

1. L'òrgan de govern té caràcter col·legiat. Els estatuts en determinen la composició.

2. Els membres de l'òrgan de govern han d'ésser associats i estar en ple exercici de llurs drets socials.

3. Les persones inhabilitades d'acord amb la legislació concursal no poden ésser membres de l'òrgan de govern de les associacions que duen a terme una activitat econòmica mentre no hagi finit el període d'inhabilitació.

4. L'article 322-11 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 322-11. Òrgan adjunt

1. Les funcions de representació de la persona jurídica, en les associacions infantils, juvenils i d'alumnes i les altres integrades per menors, han d'ésser exercides per algun dels membres de l'òrgan de govern major d'edat.

2. L'associació, si en l'òrgan de govern no hi ha cap persona major d'edat, ha de tenir un òrgan adjunt, constituït, com a mínim, per dues persones majors d'edat, que no cal que siguin associades perquè exerceixin les funcions de representació en els actes que ho requereixin.

3. Els integrants de l'òrgan adjunt són escollits i actuen d'acord amb el que estableixin els estatuts. Si els estatuts no ho estableixen, són escollits per l'assemblea general i poden actuar solidàriament.

4. La constitució inicial i les renovacions de l'òrgan adjunt s'han d'inscriure en el Registre d'associacions.

5. L'article 322-18 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 322-18. Cessament en el càrrec

1. Els membres de l'òrgan de govern cessen en el càrrec per les causes següents:

- Mort o declaració d'absència, en el cas de les persones físiques, o extinció, en el cas de les jurídiques.
- Inhabilitació o impossibilitat d'exercir el càrrec per al qual van ser nomenats.
- Venciment del càrrec, llevat de renovació.
- Renúncia notificada a l'òrgan de govern
- Separació acordada per l'assemblea general.
- Qualsevol altra que estableixin la llei o els estatuts.

2. L'assemblea general pot acordar en qualsevol moment separar de llurs funcions algun o tots els membres de l'òrgan de govern, amb subjecció, si escau, al que estableix l'article 322-5.3. L'acord de l'assemblea general d'exercir l'acció de responsabilitat determina la separació dels membres de l'òrgan de govern afectats.

6. L'article 323-1 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 323-1. Adquisició de la condició d'associat

1. Poden adquirir la condició d'associats les persones majors d'edat i les menors de més de catorze anys, amb l'assistència de llurs representants legals. Se n'exceptuen les associacions infantils, juvenils i d'alumnes i les altres associacions integrades per menors, en les quals es requereix capacitat natural.

2. Els menors de catorze anys poden adquirir la condició d'associats, per mitjà de llurs representants legals, si els estatuts no ho exclouen. Els menors amb capacitat natural suficient poden oposar-se sempre a l'ingrés en una associació i donar-se'n de baixa en qualsevol moment.

3. Les persones jurídiques, privades i públiques, poden adquirir la condició d'associades si no ho exclouen la llei ni llurs estatuts. La sol·licitud d'ingrés ha d'ésser acordada per l'òrgan competent.

7. L'article 331-2 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 331-2. Capacitat per a la constitució

1. Poden constituir fundacions les persones físiques i les persones jurídiques, privades i públiques. Les persones jurídiques públiques només ho poden fer conjuntament amb persones privades, d'acord amb llur normativa.

2. Les persones físiques, per a constituir una fundació, han de ser majors d'edat, si ho fan entre vius, o amb capacitat per a testar, si ho fan per causa de mort.

3. Perquè les persones jurídiques puguin constituir una fundació, cal que les normes que les regulen no els ho prohibeixin i que l'acord, en el qual ha de constar la finalitat d'interès general que es pretén assolir, sigui adoptat per un òrgan competent a aquest efecte o amb facultats suficients.

4. Els fundadors han de tenir la lliure disposició dels béns que aporten a la fundació.

8. L'article 332-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 332-3. Composició del patronat i requisits per a ésser-ne membre

1. El patronat té caràcter col·legiat i pot ésser integrat per persones físiques o jurídiques.

2. Els membres del patronat, si són persones físiques, han de complir els requisits següents:

- Ser majors d'edat.
- No estar inhabilitats per a exercir càrrecs públics o per a administrar béns.
- No haver estat condemnats per delictes contra el patrimoni o contra l'ordre socioeconòmic o per delictes de falsedat.

3. Si els membres del patronat són persones jurídiques, hom s'ha d'atenir al que estableixen els estatuts respectius amb relació a la representació en els òrgans de representació, direcció i gestió d'altres persones jurídiques.

9. L'article 332-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 332-12. Cessament en el càrrec

1. Els patrons cessen en el càrrec per les causes següents:
 - a) Mort o declaració d'absència, en el cas de les persones físiques, o extinció, en el cas de les persones jurídiques.
 - b) Inhabilitació o impossibilitat d'exercir el càrrec per al qual van ser nomenats.
 - c) Cessament de la persona en el càrrec per raó del qual formava part del patronat.
 - d) Finiment del termini del mandat, llevat que es renovi.
 - e) Renúncia notificada al patronat.
 - f) Sentència judicial ferma que estimi l'acció de responsabilitat per danys a la fundació o que decreti la remoció del càrrec.
 - g) Les altres que estableixen la llei o els estatuts.
2. La renúncia al càrrec de patró ha de constar de qualsevol de les maneres establertes per a l'acceptació del càrrec, però només produeix efectes davant tercers quan s'inscriu en el Registre de fundacions.
3. L'estimació de l'acció de responsabilitat contra una persona jurídica inhabilita per a l'exercici de les funcions de patró les persones que la representaven en el patronat quan es van produir els fets constitutius de responsabilitat, però no determina que cessin en l'òrgan de govern, llevat que l'autoritat judicial disposi una altra cosa, ateses les circumstàncies del cas. L'estimació de l'acció de responsabilitat contra el membre del patronat designat per raó d'un càrrec no impedeix la designació de les persones que l'ocupin posteriorment.

Disposició final quarta. *Modificació del llibre quart del Codi civil de Catalunya*
Es modifiquen els articles 412-5, 421-3, 421-4, 421-7, 421-8, 421-9, 421-10, 421-11, 422-1, 424-6, 425-7, 425-10, 425-11, 425-12, 425-13, 428-6, 429,3, 429-14, 431-4, 431-10, 431-12, 432-3, 461-9, 461-10, 461-12, 461-16 i 461-24 del llibre quart del Codi civil de Catalunya que resten redactats de la manera següent:

1. L'article 412-5 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 412-5. Inhabilitat successòria

1. Són inhàbils per a succeir:
 - a) El notari que autoritza l'instrument successori, el seu cònjuge, la persona amb qui conviu en parella estable i els parents del notari dins del quart grau de consanguinitat i el segon d'afinitat.
 - b) Els testimonis, els facultatius, els experts i els intèrprets que intervinguin en l'atorgament de l'instrument successori, i també la persona que escriu el testament tancat a prec del testador.
 - c) La persona que ha prestat assistència religiosa o espiritual a la que ha fet un acte d'última voluntat durant la seva darrera malaltia, i també l'entitat, l'orde, la comunitat, la institució o la confessió religiosa a la qual pertany.
 - d) La persona que exerceix la tutela, abans de l'aprovació dels comptes definitius, llevat que sigui ascendent o germà del causant.
 - e) La persona que ha exercit un suport formal representatiu, respecte de les disposicions fetes durant la vigència del suport, llevat que sigui ascendent, descendent, cònjuge o

convivent en parella estable, o germà. Aquesta inhabilitat no s'aplica si s'aprova la rendició final de comptes dins de termini.

2. Les persones físiques o jurídiques i els cuidadors que en depenen que hagin prestat serveis assistencials, residencials o de naturalesa anàloga al causant, en virtut d'una relació contractual, només poden ésser afavorides en la successió d'aquest si és ordenada en testament notarial obert o en pacte successori. La mateixa regla s'aplica a les persones jurídiques que exerceixen suports formals representatius, respecte de les atribucions fetes durant la vigència del suport.

3. La inhabilitat successòria no impedeix ésser nomenat àrbitre, marmessor particular o comptador partidori.

2. L'article 421-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-3. Edat per a testar

Poden testar les persones majors de catorze anys.

3. L'article 421-4 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-4. Capacitat per a testar

Per testar cal tenir capacitat natural en el moment d'atorgar el testament.

4. L'article 421-7 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-7. Identificació i judici de capacitat per a testar

El notari ha d'identificar el testador i n'ha d'apreciar la capacitat en la forma i pels mitjans que estableix la legislació notarial.

5. L'article 421-8 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-8. Testament atorgat per persones amb discapacitat sensorial

1. Si la persona té una discapacitat sensorial en el moment d'atorgar testament, el notari ha d'oferir els mitjans necessaris per a testar d'acord amb la legislació notarial. El col·legi professional ha de proporcionar els mitjans esmentats sense que això pugui comportar cap càrrega econòmica addicional.

2. El que estableix l'apartat 1 s'aplica també en el cas que una persona amb discapacitat sensorial actuï com a testimoni en l'atorgament d'un testament notarial.

6. L'article 421-9 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-9. Apreciació de la capacitat per testar

1. Per apreciar la capacitat del testador el notari pot requerir la intervenció de dos facultatius que certifiquin que la persona que testa té en el moment de testar prou aptitud o discerniment per fer-ho. En aquest supòsit, s'ha de fer constar el dictamen en el testament, que han de signar amb el notari i si escau, amb els testimonis, les persones que l'han emès.

7. L'article 421-11 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 421-11. Idoneïtat dels testimonis

1. Els testimonis, si n'han d'intervenir, són dos, han d'entendre el testador i el notari i han de poder signar. No cal que siguin pregats, ni que coneguin el testador, ni que tinguin la seva mateixa residència.

2. No poden ésser testimonis:

a) Els menors d'edat i els que no tenen capacitat per a testar.

- b) Els condemnats per delictes de falsificació de documents, per calúmnies o per fals testimoni.
c) Els afavorits pel testament.
d) El cònjuge, el convivent en parella estable i els parents dins del quart grau de consanguinitat i el segon d'afinitat dels hereus instituïts o els legataris designats i del notari autoritzant.
3. Les causes d'inidoneïtat s'apliquen, a més de les persones a què fa referència l'apartat 2, als facultatius, als intèrprets i als experts que intervenen en el testament.

8. L'article 422-1 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 422-1. Nul·litat del testament

1. És nul el testament que no correspon a cap dels tipus que estableix l'article 421-5, i també l'atorgat sense complir els requisits legals de capacitat per a testar i de forma i l'atorgat amb engany, violència o intimidació greu.
2. La manca d'indicació o la indicació errònia del lloc o la data d'atorgament del testament que en puguin afectar la validesa se salven si es poden acreditar d'alguna altra manera. La manca d'indicació de l'hora no anul·la el testament si el testador no n'ha atorgat cap altre el mateix dia.
3. Són nuls els testaments que no contenen institució d'hereu, llevat que continguin nomenament de marmessor universal o siguin atorgats per una persona subjecta al dret de Tortosa.

9. L'article 424-6 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 424-6. Requisits de l'elecció o la distribució

1. En la designació d'hereu pels parents, a manca de previsió pel testador o de regulació pel costum, regeixen les normes següents:
a) La facultat d'elecció o de distribució correspon als dos parents consanguinis, un de cada línia de progenitors, amb el vincle de parentiu més pròxim amb els fills o els descendents. Dins de cada línia té preferència el de més edat.
b) Per a exercir la facultat d'elecció o de distribució, les persones designades han de poder actuar per si mateixes sense necessitat de suports.
c) Els parents que exerceixen la facultat d'elecció o distribució han de ser hàbils per a succeir al testador i no haver renunciat a la dita facultat.
d) El compliment de l'encàrrec és gratuït, però dona dret al reemborsament de les despeses causades.
e) L'elecció o la distribució s'ha de fer entre els fills i els descendents d'aquests, i comporta, en cas de distribució, la facultat d'instituir-los en les parts iguals o desiguals que ambdós parents estimin convenient, i de limitar a un o més fills o descendents la institució d'hereu i reduir els altres a la condició de legataris o legitimaris, d'acord amb les instruccions del testador i l'aplicació de les prelacions que resultin de la voluntat del testador.
f) Els parents no poden imposar gravàmens ni limitacions de cap mena, llevat que el testador ho hagi autoritzat.
g) L'herència no es defereix fins que no es fa l'elecció o la distribució.
2. La facultat d'elecció o de distribució només es pot exercir si, ateses les circumstàncies de la família, no hi ha més de dues línies de parents.

10. L'article 425-7 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 425-7. Principi de troncalitat

1. Un progenitor solament pot designar com a substitut pupil·lar en els béns de l'impúber procedents de la successió de l'altre progenitor, si aquest no ho ha fet, algun o alguns dels germans de l'impúber que siguin fills comuns o, si no n'hi ha, parents de l'altra branca dins del quart grau. Si manquen uns i altres i també pel que fa als altres béns, la designació del substitut pupil·lar pot recaure en qualsevol persona que no sigui indigne o inhàbil per succeir.

2. Si els progenitors no compleixen el que estableix l'apartat 1, són cridats com a substituïts pupil·lars els dits germans o parents, per l'ordre de la successió intestada.

11. L'article 425-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 425-10. Requisits

1. La substitució exemplar solament pot ésser ordenada per ascendents d'una persona que en sigui legitimària, si aquesta té constituït un suport amb funcions representatives i comprèn, ultra els béns del testador, els de la persona substituïda.

2. Perquè la substitució exemplar sigui vàlida, l'ascendent ha de deixar a la persona substituïda la llegítima que li correspongui i aquesta no ha d'haver atorgat, ni ha d'atorgar amb posterioritat, cap pacte successori ni acte d'última voluntat.

12. L'article 425-11 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 425-11. Concurrència de substitucions

1. Si diversos ascendents substitueixen exemplarment el mateix descendent, preval la substitució disposada per l'ascendent mort de grau més pròxim. Si aquests són del mateix grau, succeeixen en l'herència de la persona substituïda totes les substituïdes exemplars designades, en les quotes que resultin d'aplicar a les ascendents respectives les normes de l'ordre successori intestat.

2. Els béns procedents de cadascuna de les herències dels ascendents que hagin ordenat la substitució corresponen, en tot cas, al substitut exemplar respectivament designat.

13. L'article 425-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 425-12. Designació de substitut

1. La substitució exemplar ha d'ésser ordenada a favor de descendents, del cònjuge o del convivent en parella estable de la persona substituïda. A manca d'aquestes, es pot ordenar a favor de parents de la substituïda dins del quart grau de consanguinitat en línia col·lateral. Si manquen les unes i les altres, es pot ordenar a favor de qualsevol persona.

2. La substitució exemplar es pot ordenar, sense haver de respectar l'ordre que estableix l'apartat 1, a favor de persones físiques o jurídiques que han exercit suports o que han assumit deures de cura i prestació d'aliments a favor de la persona substituïda i els han complert fins a la seva mort.

14. L'article 425-13 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 425-13. Ineficàcia de la substitució

1. La substitució exemplar resta sense efecte en cessar el suport formal representatiu, encara que després la persona substituïda no atorgui testament, i també si la persona substituïda premor a la testadora o a la substituïda, o si aquesta premor a l'ascendent.

2. Si hi ha diversos ascendents, el que estableix l'apartat 1 s'aplica amb relació a la substitució exemplar respectiva.

15. L'article 428-6 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 428-6. Prohibicions de disposar en el testament

1. Les prohibicions o limitacions de disposar impliquen una minva de la facultat dispositiva dels béns i únicament són eficaces si són temporals.
2. Les prohibicions de disposar no poden excedir la durada de la vida d'una persona física determinada o, altrament, els trenta anys.
3. Si no s'ha fixat un termini per a la prohibició de disposar, s'entén que dura tota la vida de la persona gravada i que afecta tant els actes onerosos com els actes gratuïts fets entre vius.
4. Si la prohibició de disposar està condicionada a l'autorització d'una o diverses persones, perd eficàcia quan aquella o totes moren, o renunciïn, llevat que la voluntat del causant sigui una altra.
5. En qualsevol cas, l'afectat per la prohibició de disposar pot sol·licitar autorització judicial per a disposar si hi concorre una causa justa sobrevinguda.
6. Les simples recomanacions de no disposar no tenen eficàcia jurídica.

16. L'article 429-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 429-3. Capacitat i legitimació

1. Pot ésser marmessor qualsevol persona major d'edat que pugui actuar per si mateixa.
2. Poden ésser marmessors l'hereu, el legatari, les altres persones afavorides per la successió i els qui en cada moment exerceixin un determinat càrrec.

17. L'article 429-14 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 429-14. Cessament

Els marmessors cessen en llur càrrec per mort, per impossibilitat d'exercir-lo, per excusa o per remoció fonamentada en una conducta dolosa o greument negligent. També cessen en haver complert l'encàrrec i per haver transcorregut el termini que tenien per a complir-lo.

18. L'article 431-4 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 431-4. Capacitat per a atorgar pactes successoris
Els atorgants d'un pacte successori han d'ésser majors d'edat i poder actuar per si mateixos. Tanmateix, si un atorgant d'un pacte successori té només la condició d'afavorit i no li és imposada cap càrrega, pot consentir en la mesura de la seva capacitat natural o per mitjà dels seus representants legals o amb els suports que corresponguin.

19. L'article 431-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 431-10. Acció de nul·litat

1. Abans de l'obertura d'una successió convinguda en pacte successori, només estan legitimats per a exercir l'acció de nul·litat els atorgants del pacte. Si la causa de nul·litat és la manca de capacitat per a atorgar un pacte successori o l'existència d'un vici del consentiment en l'atorgament del pacte o d'alguna disposició d'aquest, només està legitimada la part que ha incorregut en la manca de capacitat o ha patit el vici, que pot actuar, si escau, per mitjà dels seus representants legals o amb els suports que corresponguin.
2. L'acció de nul·litat per manca de capacitat o per vici del consentiment caduca al cap de quatre anys a comptar del moment en què la causa de nul·litat desapareix. En cas d'error, el termini compta des de l'atorgament del pacte.
3. Un cop oberta la successió, si no ha transcorregut el termini de caducitat que fixa l'apartat 2 o si hi concorre una altra causa de nul·litat, estan legitimats per a exercir l'acció les persones a qui pot beneficiar la declaració de nul·litat. En aquest cas, l'acció caduca al cap de quatre anys de la mort del causant.

20. L'article 431-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 431-12. Modificació i resolució de mutu acord

1. El pacte successori i les disposicions que conté es poden modificar i deixar sense efecte mitjançant acord dels atorgants formalitzat en escriptura pública. La facultat de modificar i resoldre els pactes successors de mutu acord s'extingeix després de la mort de qualsevol dels atorgants.
2. Si a l'atorgament del pacte successori han concorregut més de dues persones, per a modificar-lo o resoldre'l, només cal el consentiment d'aquelles a les quals afecta la modificació o la resolució.
3. Per a consentir els actes de modificació o resolució d'un pacte successori, cal tenir la mateixa capacitat que per atorgar-lo, d'acord amb el que estableix l'article 431-4.
4. Si el pacte successori s'ha atorgat en capítols matrimonials, per a modificar-lo o resoldre'l, s'apliquen les regles sobre modificació o resolució d'aquests.

21. L'article 432-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 432-3. Capacitat per a atorgar i acceptar donacions per causa de mort

1. Pot atorgar donacions per causa de mort qui té capacitat per a testar. Si no s'atorguen en escriptura pública, només són vàlides si el donant és major d'edat.
2. L'acceptació de donacions per causa de mort es regeix pel que disposa l'article 531-21.

22. L'article 461-9 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 461-9. Capacitat per a acceptar i repudiar l'herència

1. Poden acceptar i repudiar l'herència les persones majors d'edat amb la intervenció, si escau, dels suports que tinguin establerts, així com les emancipades, les quals requereixen per a repudiar-la l'assentiment dels progenitors o de la defensa judicial.
2. Els pares o tutors necessiten l'autorització judicial per a repudiar les herències deferides als fills menors d'edat o a les persones posades en tutela.
3. Les persones jurídiques poden acceptar o repudiar les herències que els són deferides d'acord amb llurs normes reguladores. Per a acceptar una herència en forma pura i per a repudiar-la, si no hi ha una regla expressa, les persones jurídiques han d'observar les mateixes normes que per a fer un acte de disposició de béns.

23. L'article 461-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 461-10. Nul·litat per manca de capacitat o vicis del consentiment

1. Són nul·les l'acceptació i la repudiació fetes sense complir els requisits legals de capacitat o amb la voluntat viciada per error, violència, intimidació o dol. L'error només determina la nul·litat de l'acceptació o la repudiació si era excusable i va ésser determinant de la prestació del consentiment. S'entén que hi ha error si, amb posterioritat, apareixen altres disposicions d'última voluntat que eren desconegudes i que alteren substancialment el contingut del títol successori acceptat o repudiat.
2. L'acció de nul·litat per manca de capacitat caduca al cap de quatre anys de l'arribada a la majoria d'edat o de l'acceptació o repudiació feta sense els suports que corresponguin. En cas de vici de la voluntat, l'acció caduca també al cap de quatre anys, que es compten, en cas d'error, des de la realització de l'acte; en cas de violència o intimidació, des que va cessar el vici, i en cas de dol, des del coneixement de l'engany.

24. L'article 461-12 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 461-12. Delació i interpel·lació al cridat

1. El dret del cridat a acceptar o repudiar l'herència no està sotmès a termini.
2. Les persones interessades en la successió, incloent-hi els creditors de l'herència o del cridat, poden sol·licitar al notari, una vegada hagi transcorregut un mes a comptar de la delació, que requereixi personalment al cridat a fi que, en el termini de dos mesos, li manifesti si accepta o repudia l'herència, amb advertència expressa que, si no l'accepta, s'entén que la repudia.
3. El requeriment personal al cridat s'ha de fer, com a mínim, dues vegades en dies diferents. Si aquest requeriment esdevé infructuós, el notari ha de fer el requeriment per correu certificat i, en cas que no es pugui notificar, s'ha de fer per mitjà d'edictes publicats en els dos diaris de més tiratge.
4. Una vegada transcorregut el termini de dos mesos sense que el cridat hagi acceptat l'herència en escriptura pública, s'entén que la repudia, llevat que sigui un menor d'edat o que tingui un suport formal per a l'exercici de la capacitat jurídica, cas en el qual s'entén que l'accepta a benefici d'inventari.

25. L'article 461-16 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 461-16. Benefici legal d'inventari

Gaudeixen de ple dret del benefici d'inventari, encara que no l'hagin pres, les persones que tinguin un suport formal establert per a l'exercici de la capacitat jurídica, les persones menors d'edat, tant si estan emancipades com si no ho estan, els hereus de confiança, les persones jurídiques de dret públic, i les fundacions i associacions declarades d'utilitat pública o d'interès social. També en gaudeixen les herències destinades a finalitats d'interès general.

26. El títol de la secció cinquena del capítol I del títol VI resta redactat de la manera següent: Secció cinquena. Els béns adquirits per menors d'edat o persones amb suports

27. L'article 461-24 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 461-24. Règim d'administració

1. Els béns adquirits per títol successori per menors d'edat o per persones que disposen de suports per a l'exercici de la seva capacitat han d'ésser administrats per la persona que el causant hagi designat en pacte successori, testament o codicil. Si no hi ha designació o la persona designada no pot o no vol assumir l'encàrrec, els béns adquirits pels menors han de ser administrats pels progenitors que exerceixin la potestat parental o per la persona que exerceixi la tutela i els adquirits per persones que disposen de suports ho han de ser, si escau, per mitjà o amb la intervenció dels suports que tingui establerts.

2. La persona declarada indigna o desheretada resta exclosa de l'administració dels béns que corresponguin en la mateixa successió a persones menors d'edat o amb suports. Aquests béns han de ser administrats de la manera com disposa l'apartat 1 o, si escau, per les persones que designi l'autoritat judicial.

3. Per a la disposició o el gravamen de béns adquirits per títol successori per menors d'edat o per persones amb suports, s'apliquen les regles que hagi establert el causant, fins i tot en el cas que afectin la llegítima, i, si no n'hi ha, regeixen les normes generals per a fer aquests actes.

4. Si el causant és ascendent de la persona menor d'edat o amb suports, pot facultar l'administradora, un cop l'herència hagi estat acceptada, per a prendre possessió dels béns per ella mateixa, amb l'obligació d'inventariar-los.

Disposició final cinquena. *Modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya*

Es modifiquen els articles 521-3, 531-10, 531-21, 531-26, 552-10, 553-16, 553-25 i 569-29 del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya que resten redactats de la manera següent:

1. L'article 521-3 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 521-3. Capacitat

Totes les persones amb capacitat natural poden adquirir la possessió. Per a exercir-la, poden actuar per si mateixes o, si escau, amb la intervenció de qui exerceix la potestat o la tutela o amb els suports que corresponguin.

2. L'article 531-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 531-10. Capacitat i legitimació per a donar

Poden donar la persona major d'edat, per si mateixa o, si escau, amb els suports que tingui establerts, així com la menor d'edat d'acord amb els usos socials. En ambdós casos, la persona donant ha de tenir poder de disposició sobre el bé.

3. L'article 531-21 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 531-21. Capacitat per acceptar la donació

1. Poden acceptar donacions les persones que tenen capacitat natural.

2. Les donacions fetes amb gravàmens, càrregues o modes a persones en potestat parental o posades en tutela han de ser acceptades per mitjà dels seus representants legals, i les fetes a persones majors amb suports formals establerts ho han de ser, si escau i d'acord amb el previst en la constitució del suport, per mitjà o amb la intervenció de les persones que el presten.

3. Les persones que serien els representants legals dels concebuts si ja haguessin nascut poden acceptar les donacions que es facin a favor d'aquests.

4. Les donacions fetes a favor dels no-concebuts s'entenen fetes sota condició suspensiva.

4. L'article 531-26 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 531-26. Suspensió

1. La possessió per a usucapir se suspèn en els casos en què la usucapció es produeix:

a) Contra les persones menors d'edat que no poden actuar per si mateixes o per mitjà de llur representant, mentre es manté aquesta situació.

b) Contra les persones amb discapacitat mentre duri la situació que no els permet actuar per si mateixes i no disposin de les mesures de suport que necessitin.

c) Contra el cònjuge o l'altre membre de la parella estable, mentre dura la convivència.

d) Entre les persones menors d'edat i els seus progenitors o altres persones que exerceixen càrrecs de protecció, com també entre les persones que tenen constituïts un suport per a l'exercici de la capacitat i les persones que el presten, mentre es manté la funció de protecció o de suport.

2. El temps de suspensió de la possessió no es computa en el termini per a usucapir que estableixen les lleis.

5. L'article 552-10 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 552-10. Facultat de demanar la divisió

1. Qualsevol cotitular pot exigir, en qualsevol moment i sense expressar-ne els motius, la divisió de l'objecte de la comunitat.

2. Els cotitulars poden pactar per unanimitat la indivisió per un termini que no pot superar els deu anys.

3. L'autoritat judicial, si algun dels cotitulars és menor d'edat o persona amb discapacitat i la divisió els pot perjudicar, pot establir, de manera raonada, la indivisió per un termini no superior a cinc anys.

4. No es pot demanar la divisió quan l'objecte sobre el qual recau la comunitat és una nau o un local que es destina a places d'aparcament o a trasters de manera que cada cotitular té l'ús d'una plaça o de més d'una, llevat que s'acordi prèviament modificar-ne l'ús i això sigui possible.

6. L'article 553-16 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 553-16. Presidència

1. Corresponen a la presidència les funcions següents:

a) Convocar i presidir les reunions de la junta de propietaris.

b) Representar la comunitat judicialment i extrajudicialment.

c) Elevar a públics els acords, si escau.

d) Vetllar pel bon funcionament de la comunitat i pel compliment dels deures del secretari i de l'administrador.

e) Qualsevol altres funcions que estableixi la llei.

2. La junta de propietaris pot designar un vicepresident, que exerceix les funcions de la presidència en cas de mort, impossibilitat, o absència de qui ocupi la presidència. També pot exercir les funcions que la presidència li hagi delegat expressament.

7. L'apartat 5 de l'article 553-25 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

5. Els propietaris o els titulars d'un dret possessori sobre l'element privatiu, en el cas que ells mateixos o les persones amb qui hi conviu o treballen tinguin alguna discapacitat o siguin majors de setanta anys, si no aconsegueixen que s'adoptin els acords a què fan referència les lletres a i b de l'apartat 2, poden demanar a l'autoritat judicial que obligui la comunitat a suprimir les barreres arquitectòniques o a fer les innovacions exigibles, sempre que siguin raonables i proporcionades, per a assolir l'accessibilitat i la transibilitat de l'immoble en atenció a la discapacitat que les motiva.

8. L'article 569-29 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 569-29. Capacitat i legitimació per a constituir una hipoteca

1. Per a constituir una hipoteca es requereix la lliure disposició dels béns.

2. Les persones menors d'edat solament poden constituir una hipoteca si compleixen els requisits que aquest codi i les altres lleis estableixen per a l'alienació i el gravamen de llurs béns.

3. Si la hipoteca es constitueix per mitjà d'apoderats, el poder ha de contenir expressament la facultat d'hipotecar, tant si és en poder especial com en poder general. La persona representada, si escau, pot ratificar la hipoteca constituïda sense poder o amb un poder insuficient abans que l'altra part l'hagi revocat.

Disposició final sisena. *Modificació del llibre sisè del Codi civil de Catalunya*

Es modifiquen els articles 621-4, 621-45, 622-33, 622-37 i 623-5 del llibre sisè del Codi civil de Catalunya que resten redactats de la manera següent:

1. L'article 621-4 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 621-4. Prohibicions

No poden adquirir en virtut de contracte de compravenda, directament o per persona interposada:

- a) Els empleats públics, els béns públics que gestionen.
- b) Els jutges, els magistrats, el personal de l'Administració de justícia, els advocats, els procuradors i els perits, els béns litigiosos respecte a procediments en els quals exerceixen llurs funcions d'acord amb la normativa aplicable.
- c) Els qui, per llei o per acte d'autoritat pública, administren béns d'altri, els béns administrats, llevat que la llei o l'autoritat disposin una altra cosa.
- d) Els qui exerceixen funcions tutelars de les persones menors d'edat, els béns d'aquestes, llevat d'autorització o aprovació judicials.
- e) Els qui prestin assistència a les persones amb discapacitat, els béns d'aquestes, llevat del seu consentiment exprés o d'autorització o aprovació judicial.
- f) Els apoderats i mandataris, els béns la gestió dels quals tenen encomanada, llevat de consentiment exprés.
- g) Els marmessors, els béns que administren, llevat d'autorització expressa.

2. L'apartat 1 de l'article 621-45 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 621-45. Avantatge injust

1. El contracte de compravenda i els altres de caràcter onerós es poden rescindir si, en el moment de la conclusió del contracte, una de les parts depenia de l'altra o hi mantenien una relació especial de confiança, estava en una situació de vulnerabilitat econòmica o de necessitat imperiosa, no podia preveure les conseqüències dels seus actes, era palesament ignorant o manifestament mancada d'experiència, i l'altra part coneixia o havia de conèixer aquesta situació, se'n va aprofitar i en va obtenir un benefici excessiu o un avantatge manifestament injust.

3. L'article 622-33 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 622-33. Causes

1. El mandat s'extingeix, a més de per les causes establertes pel títol de constitució o per la llei, per:

- a) El compliment de l'encàrrec.
- b) La revocació per part del mandant o el desistiment del mandatari.
- c) La mort, la declaració de mort o d'absència i la declaració de concurs del mandant o del mandatari.
- d) La constitució de mesures d'assistència representativa dins del procediment de provisió de suports a la capacitat jurídica, llevat que s'hagués atorgat com a mandat preventiu d'una necessitat de suport.
- e) L'extinció de la persona jurídica mandant o mandatària.

4. L'article 622-37 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:

Article 622-37. Desistiment del mandatari

1. El mandatari pot desistir del mandat comunicant la seva decisió al mandant.
2. Si el mandat s'ha conferit per un temps determinat o per a un afer concret i el mandatari en desisteix sense causa legítima, ha d'indemnitzar el mandant pels danys i perjudicis soferts.

3. Si el mandat s'ha conferit per un temps indeterminat, el mandatari no ha d'indemnitzar el mandant pels danys i perjudicis soferts, llevat que la comunicació de desistir-ne sobrepassi un temps prudencial o que no acrediti l'existència de causa legítima.

5. L'article 623-5 del Codi civil de Catalunya resta redactat de la manera següent:
Article 623-5. Parts contractuals

1. Poden establir contractes de conreu les persones majors d'edat.
2. Els usufructuaris, els fiduciaris, els compradors a carta de gràcia i els altres titulars de drets limitats sobre la finca poden concloure contractes de conreu, per bé que, una vegada extingit llur dret, el contracte subsisteix fins que fineixi el termini del mateix contracte o de la prorroga en curs.
3. El règim que estableix l'apartat 2 s'aplica als contractes de conreu conclosos pels representants legals de les persones menors d'edat quan s'extingeix llur representació.

Disposició final setena. *Modificació del Decret 30/2012, de 13 de març, del Registre de nomenaments no testamentaris de suports a la capacitat jurídica i del Registre de patrimonis protegits.*

1. Es modifica el títol del Decret 30/2012, de 13 de març, que queda redactat de la manera següent:

«Decret 30/2012, de 13 de març, del Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica i del Registre de patrimonis protegits.»

2. Totes les referències que el Decret 30/2012, de 13 de març, faci al Registre de nomenaments no testamentaris s'han d'entendre fetes al Registre de nomenaments tutelars no testamentaris i de suports a la capacitat jurídica.

Disposició final vuitena. *Referències d'altres normes vigents a Catalunya*

Totes les referències que qualsevol normativa vigent faci a la tutela, la curatela, la potestat parental prorrogada o rehabilitada i la guarda de fet per a persones majors d'edat s'ha d'entendre que es fan al règim de mesures de suport a l'exercici de la capacitat jurídica contingut als capítols 2 i 3 del títol II del llibre segon del Codi civil de Catalunya.

Disposició final novena. *Promoció i difusió de mecanismes de resolució alternativa de conflictes*

Els poders públics han de promoure la difusió de la mediació i altres mecanismes de resolució dialogada per tal de fomentar l'ús d'aquests mitjans en els conflictes derivats de les mesures de suport a l'exercici de la capacitat jurídica i d'evitar l'obertura de processos judicials de caràcter contenciós, posar fi als ja iniciats o reduir-ne l'abast.

Disposició final desena. *Entrada en vigor*

Aquesta llei entra en vigor al cap de sis mesos de la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

